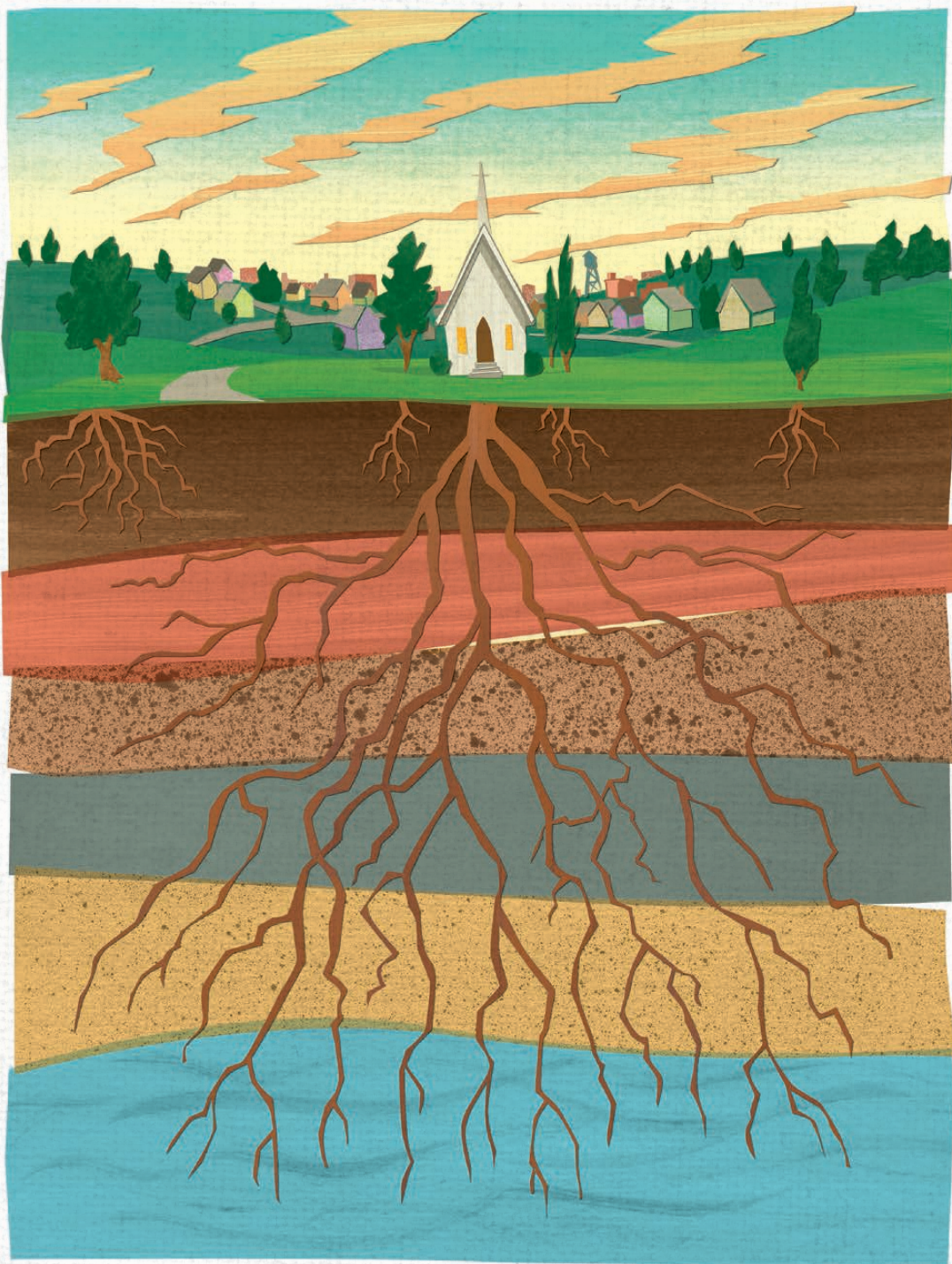

MAGAZÍN

praktické letniční teologie

MENŠÍ SBORY: péče o jejich zdraví a růst

Stephen Lim | str. 4-7

Přednosti malých sborů - využijte výhod plynoucích z velikosti vašeho společenství

Fakt, že je váš sbor početně malý, není překážkou pro jeho efektivní fungování. Existuje šest oblastí, v nichž mají menší sbory oproti větším výhodu a často je díky nim jejich služba efektivnější.

Chris Rainey | str. 8-10

Pastorem na částečný úvazek

Povolání pastora, který slouží jen na částečný úvazek, je stejně hodnotné, jako povolání pastora sloužícího na plný úvazek. Civilní zaměstnání takovému vedoucímu otevírá možnosti setkávat se s lidmi, kteří by se jinak o církvi nedozvěděli.

Neil B. Wiseman | str. 12-17

Zamilujte si svůj sbor

Bible detailně hovoří o tom, jak si pastoři mohou rozvinout zdravý vztah se svými sbory. Základem, motivem a smyslem služby je láska.

Joseph B. Fuiten | str. 18-21

Budování vztahů se společností

Náš vztah s Bohem by měl přinášet ovoce nejen našemu sboru, ale i komunitě, v níž žijeme. Jsme povoláni zasévat evangelium nejen prostřednictvím svých kázání, ale také prostřednictvím svého životního stylu a budování vztahů s lidmi.

Marcia Lednický | str. 22-25

Neviditelný růst

Lidi přitahují církve, kde cítí lásku a přijetí a kde se projevuje pravidelný a opravdový zájem o jejich potřeby. Jestliže se služba pohostinnosti ve vašem sboru posune na novou úroveň, posílí to celé vaše společenství a po všech stránkách začnete růst.

Behuslav Sikora | str. 26-27

Jak rozmnožit Boží milost

Vedoucí sboru mohou znásobit Boží milost, která se projevuje v jejich společenství. Velmi přitom záleží na tom, jakýma očima a s jakým postojem se na svůj sbor dívají.

Jiří Kastelník | str. 28-29

Naše cesta k finanční soběstačnosti

I relativně malý sbor si může v českých podmínkách dovolit dobře fungovat, efektivně rozvíjet svou službu a platit pastora na plný úvazek jen na základě svých vlastních finančních zdrojů. Chce to však vizi a odvahu.

James D. Wilkins | str. 30-32

Překonávání konfliktů v malém sboru

Řešení konfliktů je nedílnou součástí pastorské služby. Tím nejlepším způsobem překonávání konfliktů je hledat řešení v jejich nejranější fázi.

Rick Thomas | str. 34-39

Série Význačné semeno - věčná sklizeň

Sklizeň uprostřed hladomoru (8. část)

Nic se neděje bez zapojení zákona setby a sklizně.

Dobré vyznání víry (9. část)

Bůh stvořil každé ze svých dětí s jedinečným obdarováním. Naše dary jsou živou setbou, ve kterých je obrovský potenciál. Pán do nás vložil svůj specifický dar a očekává, že o něj budeme pečovat a necháme ho vyrůst.

H. Maurice Lednický | str. 40-43

Série Život v Království (14. část)

Vyhlašování Božích velvyslanců

Je nám ctí být nazváni velvyslanci Krista Ježíše. Potřebujeme spoléhat na pomoc Ducha svatého a jeho pomazání, moudrost a vedení, zatímco vstupujeme na nepřátelskou půdu království temnoty.

Drazí čtenáři,

je to shodou okolností přesně čtyři roky, co jsme se na stránkách Magazínu PLT věnovali tématu malých sborů (vizte číslo 02/2014). To, že se k němu dnes vracíme, jistě není náhoda, byť obsah jednotlivých čísel časopisu neutváříme my, nýbrž naši partneři z nakladatelství Life Publishers. I oni si však pravděpodobně uvědomují, že běžná realita v jednotlivých letničních církvích v USA a v Evropě neodpovídá často zavedené představě, že jsou plné megasborů, nýbrž průměrné letniční společenství se dle své velikosti dá zařadit do kategorie těch menších. Podle statistik se například ve velké většině sborů největší letniční denominace Assemblies of God v USA účastní nedělních bohoslužeb méně než dvě stovky lidí a mnoho pastorů slouží v takových společenstvích, která čítají pouhou padesátku členů.

U nás statistiky dokreslují podobnou realitu, jen musíme jít s čísly ještě o něco níž. Něco málo přes dvacet procent sborů naší denominace vykazuje počet návštěvníků na (nedělních) bohoslužbách větší než sto lidí. Něco mezi padesátkou a stovkou lidí se schází v necelé polovině našich společenství a zbývajících necelých čtyřicet procent naší církve tvoří sbory, kam v neděli chodí méně než padesát lidí¹. Pokud bychom tedy v naší realitě považovali za velké sbory ty, kde se schází více než sto lidí, poměr velkých a malých společenství by byl zhruba stejný jako v amerických Assemblies of God (dvacet procent ku osmdesáti).

Být malým sborem však automaticky neznamená stigma. Jak se dozvíte na následujících stránkách, malá společenství mají své výhody. Mezi některé z nich mohou patřit intenzivnější vztahy mezi lidmi, efektivnější učednictví, intenzivnější zapojení dobrovolníků do služeb a cílenější pastorační péče. A dokonce i fakt, že ne všichni pastoři menších sborů mohou být uvolněni na plný úvazek, může skýtat nejen problémy v podobě omezených časových možností duchovní služby či v podobě napětí mezi nároky vyplývajícími z duchovní služby a civilního povolání zároveň, ale i výhody spočívající v lepších příležitostech k evangelizaci a osobní službě lidem, k nimž bychom se jako pastoři na plný úvazek jen těžko dostali.

I tentokrát v časopise naleznete pravidelné série o důležitosti (nejen) finančního zasévání a o životě v Božím království, k němuž jsme povoláni již nyní. Samozřejmě nabízíme i pravidelné články českých autorů. Pastor kopřivnického sboru Apoštolské církve se s námi bude sdílet o tom, jak jejich početně menší společenství našlo cestu k finanční stabilitě i bez příspěvků, které v současné době nabízí náš stát. Pastor ostravského sboru naší církve přinese reflexi z období, kdy vedl velký sbor a srovná ji se zkušeností zakládání nového společenství v severomoravské metropoli Ostravě.

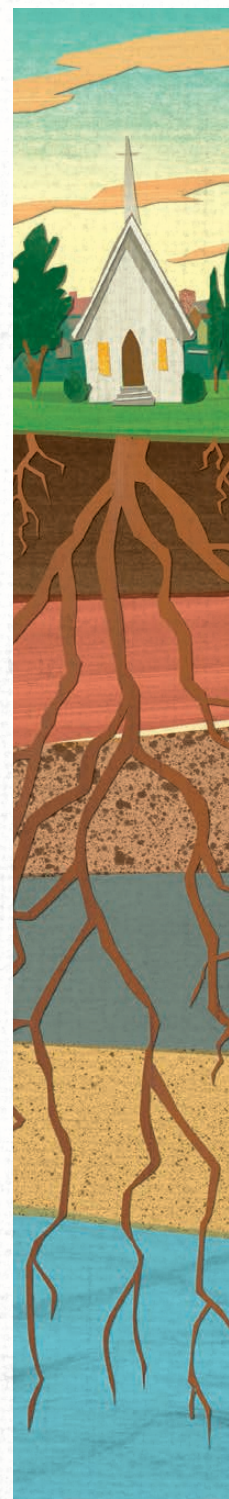
Přeji inspirativní čtení!

Radek Smetana,

redaktor české verze

¹ Zdroj: Statistika růstu členské základny Apoštolské církve za rok 2017.

PŘEDNOSTI MALÝCH SBORŮ

Využijte výhod plynoucích z velikosti vašeho společenství

Stephen Lim

Vysoké procento profesionálních křesťanských pracovníků, včetně zhruba osmdesáti procent misionářů vyslaných do zahraničí, pochází z malých sborů.

V téměř všech důležitých oblastech fungování místních církví jsou na tom velké sbory ve srovnání s malými hůře.¹ K tomuto překvapivému závěru dospěl Christian Schwarz v nejobsáhlejší studii církevního růstu, která kdy byla uskutečněna, kde zkoumal data z více než tisíce místních církví z šesti kontinentů. Toto zjištění potvrzují různá šetření a pozorování dalších lidí, včetně mé osobní zkušenosti.

Bez ohledu na to, že malé sbory mají k dispozici méně členů sboru, vedoucích, budov, zdrojů a programů, mají následující výhody:

- **lepší společenství,**
- **lepší pastorační péči,**
- **hlubší učednictví,**

- **intenzivnější zapojení lidí do služeb,**
- **více lidí povolanych do služby Bohu.**

Ne všem malým sborům se samozřejmě daří dobře. V některých panuje ponorková nemoc a ponurá nálada, lidé procházejí četnými zápasy. Některé sbory se nacházejí ve městech s klesajícím počtem obyvatel, zatímco jiné jsou stabilní a rostou. Jak mohou pastoři malých sborů úspěšně překonávat výzvy, kterým čelí, a využít výhod plynoucích z toho, že jejich společenství není příliš početné?

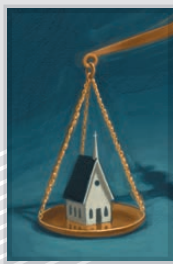
Záměrem tohoto článku je povzbudit pastory menších sborů a vyzdvihnout skutečnost, že jejich velikost vůbec nemusí být na překážku, ale může naopak podpořit efektivitu jejich služby.

PŘEDNOSTI MALÝCH SBORŮ

V následujících oblastech mají malé sbory oproti velkým výhodu.

Lepší obecenství

Malé sbory mají zjevnou přednost v oblasti mezilidských vztahů. Přirozeně v nich panuje rodinná atmosféra, ve které se všichni vzájemně znají a cítí se být vzájemně propojeni. Tuto skutečnost navíc posiluje fakt, že v průměru čtyřicet šest procent členů malého sboru chodí na skupinky, na rozdíl od takzvaných mega-církví, v nichž průměr činí pouhých dvanáct procent. Velké sbory obvykle musí vynakládat obrovské úsilí, aby vytvořily rodinnou atmosféru – která ve většině malých sborů existuje zcela přirozeně.

MALÉ MÍSTNÍ SBORY jsou oproti takzvaným mega-církvím šestnáctkrát efektivnější v evangelizaci.

Lepší pastorační péče

V malém sboru zná pastor každého člena, protože se s lidmi seznamuje v rámci nejrůznějších aktivit.

Na počátcích své služby jsem pastoroval malý sbor v Los Angeles. Těmto lidem jsem nejen kázal, ale vídali jsme se i v průběhu týdne na organizačních setkáních, návštěvách a při dalších příležitostech. Každý týden jsem vozil sborové děti a mládež na jejich setkání a hrál jsem s ostatními ve sborovém softbalovém a basketbalovém týmu. Brzy jsem se osobně seznámil se všemi členy sboru a vždy jsem se včas dozvěděl, když měl někdo nějaký problém.

Pastoři velkých sborů musí trávit mnohem více času administrativními povinnostmi, aby udrželi všechny své programy a aktivity v chodu. Často zastávají spíše roli vrcholových manažerů. Mohou se osobně spřátelit jen s několika vybranými členy. S ostatními se ale znají jen povrchně, pokud vůbec.

Hlubší učednictví

Proč pravidelní návštěvníci církví tak málo ovlivňují své okolí a společnost, ve které žijí? Dallas Willard považuje nedostatek opravdového učednictví za natolik zjevný problém, že ho nazývá „žábou na prameni církve.“⁴²

Bohužel často považujeme lidi za učedníky v okamžiku, kdy absolvují šestiměsíční učednický kurz. Zásadním prvkem učednictví je ale trávit s lidmi pravidelný čas, aby se učili z příkladu našich životů.

Apoštol Pavel napsal: „*Napodobujte mě, jako i já napodobuji Krista*“ (1. Korintským 11,1). Když s lidmi trávíme čas, můžeme sledovat jejich pokroky a poskytovat jim povzbuzení i nápravu. Když vidí, že nám záleží na jejich duchovním rozvoji a že se za něj modlíme, motivuje je to k růstu.

Investovat čas do výchovy učedníků se opravdu vyplácí, protože díky tomu svou službu znásobíme. Kromě vyučování a uzdravování Ježíš trávil tři a půl roku své služby soustavným učednickým tréninkem svého dvanáctičlenného týmu. Vyzbrojeni Duchem tito učedníci založili církev, která po dvacet století přináší světu evangelium a sklízí úrodu pro Boží království. Pastor obvykle nejprve musí vybudovat první skupinu učedníků, která následně povede další lidi. V tomto směru má pastor malého sboru – nezatížený přemírou programů a projektů – zjevnou výhodu v množství času, který tomu může věnovat.

Příležitosti zapojit se do služeb

V malém sboru je pastor obvykle jediným placeným pracovníkem. Členové sboru proto vědí, že pokud se nezapojí do služeb, nikdo to za ně neudělá. Ke službě jsou povzbuzováni i mladí lidé. Každý se cítí být potřebný. Ochota učit se za chodu je pro malou církev důležitější, než vytríbená profesionalita očekávaná ve větších sborech. V malých společenstvích slouží průměrně třicet jedna procent jejich členů na místech odpovídajících jejich obdarováním, zatímco v mega-církvích je to pouhých sedmáct procent.

Když jsem začínal pastoroval sbor v Los Angeles, tvořili ho kromě dětí jen dva dospělí, deset studentů vysoké školy a deset středoškoláků. Každý z nich se bez výjimky brzy zapojil do služby.

Větší odezva na povolání do služby

Můj bratr Dave začal jako čerstvý absolvent biblické vysoké školy vést nově založený sbor v San Francisku. Během prvních tří let v něm prožilo několik mladých lidí povolání do služby. Jeden mladý manželský pár odjel na odlehlý, evangeliem nezasažený ostrov na Filipínách, kde pomohli stovkám lidí k obrácení. Jiný mladík se stal pastorem a další slouží v pedagogickém sboru biblické vysoké školy.

Zkušenost mého bratra souzní s pozorováním Rona Klasse a Johna Koesslera, dvou expertů na malé místní církve: „*Neúměrně vysoké procento profesionálních křesťanských pracovníků, včetně osmdesáti procent misionářů vyslaných do zahraničí, pochází z malých sborů.*“⁴³ Proč tomu tak je? Nepochybně k tomu přispívá osobní pastorační péče, hlubší učednictví a lepší příležitosti zapojit se do služeb.

SPRÁVNÉ POSTOJE

Malé sbory si potřebují pěstovat tři postoje, které jim budou pomáhat naplno využívat svou jedinečnou dynamiku.

Věřte, že si vás Bůh může používat

Mějte víru v to, že Bůh požehná vaši službu a že i malé církve dokážou dělat veliké věci pro Boží království. Tímto postojem uvolníte dílo Ducha ve vašem středu.

Budte věrnými služebníky

Bůh neposuzuje pastory na základě statistik, čísel a úspěchů. Vždyť on sám jim dal jejich obdarování, poskytl trénink a otevřel příležitosti k růstu. Vyžaduje od nich především to, aby ho oslavili svou věrnou službou na místě, které jim zvolil (viz 1. Korintským 4,2). Ježíš se modlil: „Já jsem tě oslavil na zemi, když jsem dokončil dílo, které jsi mi dal, abych je vykonal“ (Jan 17,4). Boží povolání musí mít vždy přednost před naší pověstí a kariérou.

Těšte se sebedůvěře plynoucí z toho, že jste Boží milované dítě

Někdy se cítíme méněcenní jen proto, že svou službu považujeme za malou a bezvýznamnou. Srovnáváme se s ostatními, vyhlížíme lepší pastviny a mylně očekáváme, že pokud je najdeme, tak naše sebedůvěra vzroste.

Já sám jsem od mládí trpěl nedostatkem sebedůvěry, který ještě umocnily mé skromné počátky pastorské služby v Los Angeles. *Co si o mě pomyslí moji kolegové ve službě? Co když mě uvidí někdo z mých spolužáků z biblické školy?* Kdykoliv mě podobné myšlenky napadly, celý jsem se osypal. Po několika letech jsem ale plně porozuměl své identitě v Kristu. Předtím to pro mě byla jen intelektuální informace, tehdy jsem však do této oblasti přijal zjevení. Když svou sebedůvěru najdeme v tom, kým jsme v Kristu, bude nás mnohem méně znepokojovat otázka toho, na jakém konkrétním místě právě sloužíme.

PATŘIČNÉ ČINY

Není vůbec automatické, že malé sbory odvádějí lepší práci než velké. Kromě správných postojů musí pastoři podnikat i patřičné činy k tomu, aby dokázali své výhody zhmotnit.

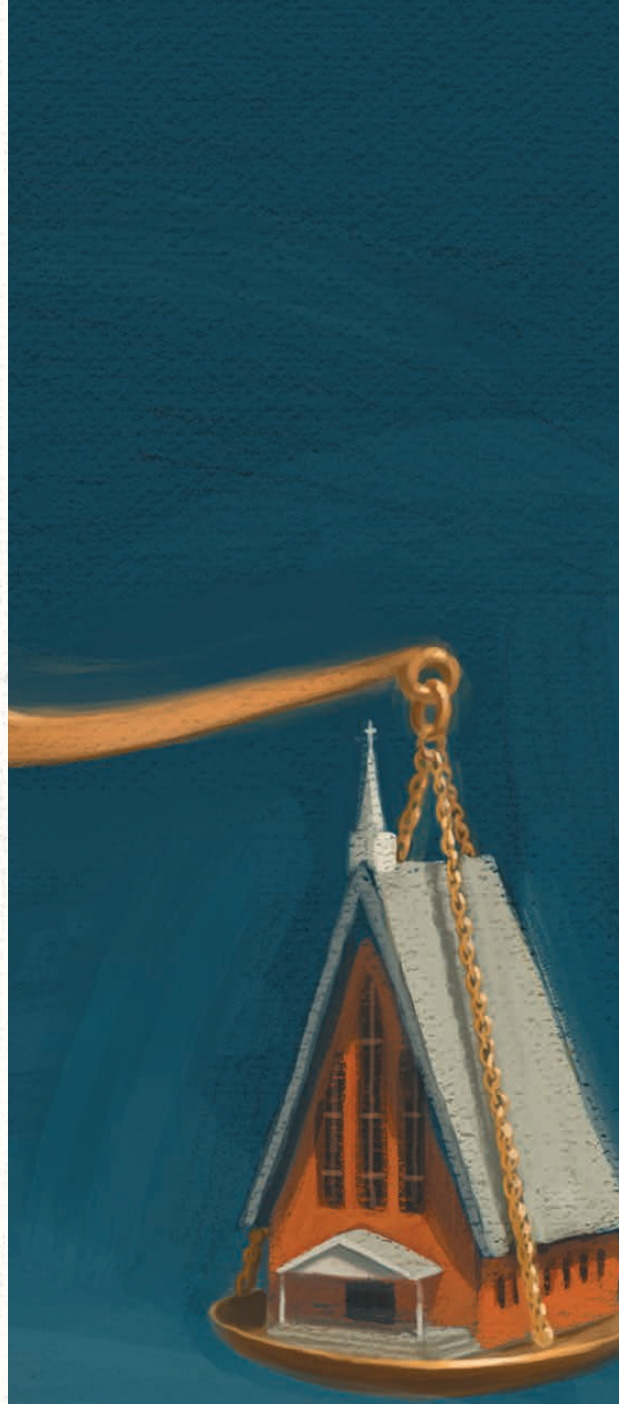
Objevte silnou stránku vašeho sboru.

Budeme-li své omezené zdroje a pracovní síly využívat na příliš mnoho projektů, moc toho nedosáhneme. Potřebujeme objevit několik potřeb okolní společnosti, které vaši lidé dokážou naplnit. V Los Angeles jsme se například zaměřili na evangelizaci dětí a mládeže. Byly to oblasti, ve kterých naši mladí členové sboru vynikali. Během pátého roku náš sbor každý týden navštěvovalo na sto dětí a dalších sto mladých lidí.

Používejte to, co máte

Jako začínající pastor malého sboru jsem fantazíroval: *Kéž bychom měli prostředky a budovy jako tamta církev! Jak úžasné programy bychom mohli provozovat. Co jen by se dalo dělat, kdybychom měli v týmu obdarovaného člověka z tamté církve.* Můžeme ale použít jen to, co máme, ne to, co si přejeme. Závist a žádosťivost plodí jen frustraci a zklamání.

Máme-li k dispozici méně zdrojů, vede nás to k větší kreativitě. Náš sbor v Los Angeles se scházel v omšelém, osmdesát let starém domě, ve kterém jsem zároveň z finančních důvodů i bydlel. Pro třídy nedělní školy jsme po naplnění dostupných místností využívali předzahrádku, zahradu za domem, garáž a sklep. Potom jsme si

Ačkoliv si **malé sbory** nemohou dovolit najmout další placené pracovníky – ani na částečný úvazek – existuje řada kreativních způsobů, jak vybudovat tým služebníků z řad dobrovolníků.

pronajali suterénní místnost u sousedů, ale ani to nám nestačilo. Po čase jsme si pronajali prostory vzdálené šestnáct kilometrů od nás, kde jsme v neděli odpoledne založili pobočku nedělní školy. Díky tomu jsme zasáhli další děti. Protože nám scházeli dospělí vyučující, zapojili jsme do této služby mladé lidi, kteří ji vykonávali naprosto úžasně. Jestliže nás Bůh k něčemu povolá, zaopatří nám k tomu vše potřebné.

Vyučte a mentorujte několik klíčových lidí

Ježíš nám šel příkladem v moudrosti, s níž si vytipoval několik jedinců s velkým potenciálem (ačkoliv na to jeho učedníci zpočátku nevypadali) a investoval do nich svůj život. Vzpomeňme i na Barnabášovu službu Pavlovi a Markovi nebo na to, jak se Pavel věnoval Timoteovi a Sílovi. Položte si otázku: K jakým dospělým a mladým lidem mě Bůh povolává, abych je duchovně formoval? Mám ve své blízkosti jednoho či dva lidi s potenciálem vedoucích, které bych měl osobně mentorovat?

Vytvořte síť

Pastorů malých sborů se často cítí osamělí. Měli by vyhledávat společenství dalších služebníků a čerpat z něj pro sebe podporu a inspiraci. V určitých situacích potřebují mít možnost zavolat pastorům, kterých si váží a respektují je, a požádat je o radu. Tito lidé jsou obvykle ochotní sdílet své zkušenosti a moudrost. Neměli bychom dovolit, aby nám pýcha, falešný pocit soběstačnosti či zaneprázdněnosti bránila v rozvoji zdravých vztahů, které k efektivní službě potřebujeme. Bůh nás nepovolal k tomu, abychom byli osamělými vlky.

Vybudujte tým

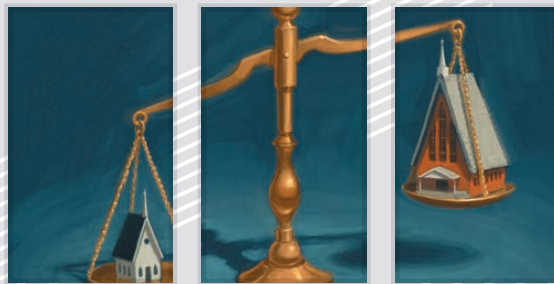
Tým služebníků poskytuje příležitost ke vzájemné podpoře. Z toho důvodu vysílal Ježíš lidi do služby po dvojicích. Tým dokáže být vždy efektivnější a účinnější než jednotlivci, protože se lidé mohou ve svých rozličných obdarováních vzájemně doplňovat.

Když se pastor snaží být „Ferdou Mravencem“ a všechno zvládnout sám, je to pro něj frustrující a zároveň brání ostatním v rozvoji jejich obdarování. Uvědomme si, že pastoři malých sborů mají zodpovědnost za následující oblasti: kázání, vyučování, učednictví, poradenství, uctívání, administrativu, křesťanské vzdělávání, výchovu mládeže a dětí. Přidejme k tomu údržbu sborové budovy, vánoční program nebo stavební projekt a uvidíme, že počet oblastí, v nichž si pastor připadá nekompetentní, naroste do neúměrných rozměrů.

Ačkoliv si malé sbory nemohou dovolit najmout další placené pracovníky – ani na částečný úvazek – existuje celá řada kreativních způsobů, jak vybudovat tým služebníků z řad dobrovolníků. S rostoucím průměrným věkem lidí mohou být výraznou posilou služebního týmu důchodci. Biblické školy absolvuje mnohem více lidí, než kolik jich následně najde placenou pozici v církvi. Budeme-li zřetelně sdílet svou vizi, nabízet kvalitní mentoring a příležitosti k růstu, někteří absolventi mohou naši vizi přijmout za svou a připojit se k našemu týmu, i když za to nebudou placeni a budou si muset najít civilní zaměstnání.

Další možností je, že se dva nebo tři služebníci podělí

o jeden pracovní úvazek ve sboru a zbytek potřebných peněz si doplní dalším úvazkem v jiném zaměstnání. Takové řešení může být nesmírně výhodné ve městech, v nichž existuje velký potenciál růstu sboru, který má silný tým vedení.

Rozvíjejte své schopnosti

Pastorů sborů všech velikostí potřebují pravidelně „brousit ostří“ svých schopností a dovedností a nezůstávat na místě. Vedoucí se obvykle vedoucí vymlouvají na to, že nemají čas. Věnovat jednu až dvě hodiny týdně sebevzdělávání však není luxus, ale nezbytnost. Nedostatečné schopnosti vedou k neefektivitě, jejímž následkem může být frustrace a vyhoření.

Čtěte a poslouchajte kvalitní knihy, časopisy a nahrávky týkající se vůdcovství a služby. Účastněte se výjezdů, konferencí a vzdělávacích seminářů zaměřených na rozvoj služebníků.

Pastorovat malý sbor je tvrdá práce. Malé církve ale mají svou speciální dynamiku, kterou mohou mocně oslavit Boha a s pomocí Božího Ducha sloužit lépe než velké sbory.

STEPHEN LIM, D.Min. je uznávaným řečníkem, který sloužil na konferencích ve Spojených státech, Kanadě a Asii. Působí jako pomocný profesor na Teologickém semináři Assemblies of God ve Springfieldu, ve státě Missouri, kde vyučuje na téma vůdcovství a služba. Žije v kalifornském San Francisku.

Poznámky

1. Christian Schwarz: *Healthy Church Development* (Carol Stream: ChurchSmart Resources, 1996), str. 48. Nebylo-li uvedeno jinak, pocházejí uváděné statistiky z této knihy.
2. Dallas Willard: *The Divine Conspiracy* (San Francisco: Harper Collins, 1998), str. 301
3. Ron Klassen and John Koessler: *No Little Places* (Grand Rapids: Baker Books, 1996), str. 86

PASTOREM NA ČÁSTEČNÝ ÚVAZEK

Chris Rainey

Povolání pastora, který slouží jen na částečný úvazek, je stejně hodnotné, jako povolání pastora sloužícího na plný úvazek. Civilní zaměstnání takovému vedoucímu otevírá možnosti setkávat se s lidmi, kteří by se jinak o církvi nedozvěděli.

SLUŽBA NA ČÁSTEČNÝ ÚVAZEK

Pastoři, kteří mají ještě civilní zaměstnání, mu obvykle věnují třicet až čtyřicet hodin týdně a dvacet pět až třicet hodin týdně slouží ve sboru. S tak nabitým rozvrhem je pro ně náročné nacházet rovnováhu mezi osobními, rodinnými a sborovými potřebami na jedné straně a požadavky civilního zaměstnání na straně druhé. Bývá pro ně obtížné účastnit se společných setkání pastorů a dalších událostí, čímž se často dostávají do izolace. Někteří pastoři na částečný úvazek vnímají svou službu jako činnost nižšího řádu kvůli tomu, že jí nevěnují všechny čas. Jejich služba je však nesmírně cenná zejména pro ty sbory, které si nemohou dovolit platit pastora na plný úvazek.

BIBLICKÝ VZOR SLUŽEBNÍKA NA ČÁSTEČNÝ ÚVAZEK

Pastorům, kteří v církvi slouží jen na částečný úvazek, jistě pomůže, když porozumí biblickým příkladům souběhu práce a služby. Když jsem já vstupoval do služby Bohu na částečný úvazek, neuvědomoval jsem si, že ve skutečnosti následuji podobnou strategii, jaké se držel apoštol Pavel během svého jeden a půl ročního pobytu v Korintu (1. Korintským 9,7-15), tříleté služby v Efezu (Skutky 20,32-35) a služby v Tesalonice (1. Tesalonickým 2,9). Po celou tuto dobu se živil výrobou stanů, která se stala synonymem novodobé služby na částečný úvazek.

pro něj nebylo v protikladu se strategií souběhu služby a práce. Ačkoliv Pavel rozuměl obecnému principu, že služebník má nárok žít z evangelia, v některých situacích se tohoto práva dobrovolně vzdal.

VÝHODY SLUŽBY NA ČÁSTEČNÝ ÚVAZEK

Pastoři sloužící na částečný úvazek někdy propadají skepsi, protože nemohou věnovat více času své službě v církvi. Měli by však mít na paměti i pozitivní aspekty služby na částečný úvazek.

Finanční stabilita malého sboru

Souběh práce a služby umožňuje pastorům finančně zopatřovat své rodiny, i když má jejich sbor omezené finanční možnosti. Pastor a jeho rodina jsou důstojně zopatřeni a sbor nechybí prostředky na provoz a vyhledávání evangelia okolní komunitě. Povolání pastora, který kromě vedení sboru pracuje v civilním zaměstnání, je stejně hodnotné, jako povolání pastora na plný úvazek.

Vítané rozptýlení od soustavné služby v církvi

V některých případech pastoři sami dávají přednost službě na částečný úvazek. Rádi uplatňují své schopnosti a dovednosti jinde, přestože by se mohli duchovní službě věnovat na plný úvazek. Čas trávený v civilním zaměstnání jim pomáhá zachovávat si zdravý náhled na jednotlivé oblasti života a být ve službě efektivnější.

Příležitost k evangelizaci a osobní službě

Někteří pastoři mají jen velice omezený kontakt s nevěřícími. Zaměstnání jim otevírá možnosti setkávat se s lidmi, kteří by se jinak o církvi nedozvěděli. Pracující pastoři se tím zároveň pro členy svých sborů stávají vzorem v osobní evangelizaci.

Perspektiva laiků

Pastoři na částečný úvazek se na život svého společenství dívají očima laiků. Díky tomu bývá jejich kázání pro lidi autentičtější. Civilní zaměstnání dovoluje služebníkovi nahlížet na místní komunitu nezkresleným pohledem a vnímat její nejpalčivější potřeby. Dále mu dovoluje používat při kázání ilustrace z prostředí svého zaměstnání, čímž sbor vyučuje tomu, jak prakticky aplikovat víru ve skutečných životních situacích.

NEVÝHODY SLUŽBY NA ČÁSTEČNÝ ÚVAZEK

Časová omezení

Souběh práce se službou s sebou ale pochopitelně nese i nemalé výzvy. Pastoři mohou věnovat jen omezený čas přípravě kázání, církevní administrativě, návštěvám, rodinným zodpovědnostem, odpočinku a rekreaci. Kvůli svým časovým omezením pastoři na částečný úvazek obvykle mohou svým sborům věnovat pouze nezbytné minimum času a úsilí, aby je udrželi v chodu, čímž jejich společenství trpí.

Ačkoliv Pavel rozuměl obecnému principu, že služebník má nárok žít z evangelia, v některých situacích se tohoto práva dobrovolně vzdal.

Korintské křesťany Pavel vyučoval tomu, že kazatel má právo žít z evangelia. Sám se však svého práva v Korintu vzdal pro dobro evangelia (Skutky 18,1-11). Díky tomu mohl kázat evangelium (1. Korintským 9,18) a nebýt pro církev finančním břemenem (2. Korintským 1,19). Svůj vztah ke korintské církvi Pavel popsal jako vztah rodiče, který je ochotný „vynaložit všechno a sám sebe vydat pro jejich duše“ (2. Korintským 12,15). Jeho obětavý postoj výstižně vyjadřuje srdce služebníka, který má souběžně se službou ještě jiné zaměstnání. Takový služebník přijímá od církve buď velmi omezený nebo žádný příjem a jeho služba pramení z obětavé lásky.

V Efezu Pavel naplňoval Ježíšova slova o tom, že „blaženější je dávat než brát“, když lidem sloužil zdarma a svou obživu zabezpečoval prací. Byl finančně soběstačný, aby mohl sloužit slabým lidem z efezského sboru (Skutky 20,32-35).

Pavel považoval výrobu stanů za součást Božího zopatření pro svůj život (Filipským 4,11-13). Žít a sloužit z víry

Proto musí pečlivě dbát na to, aby si správně třídili priority a moudrým způsobem spravovali svůj čas. I v malém sboru mohou některé zodpovědnosti delegovat na druhé. Úsilí věnované tréninku laických vedoucích se rozhodně vyplatí. Budovat tým služebníků, i kdyby se měl skládat jen z jednoho či dvou dalších lidí, pomáhá pastrovi odlehčit jeho břímě. Zároveň jsou tím členové sboru vyučováni tomu, že každý člověk má být zapojen do budování Kristova těla.

Nároky kladené civilním zaměstnáním

Někteří služebníci nemají dostatek schopností k tomu, aby vykonávali dvě práce najednou. Jiní naopak pracují v lukrativním zaměstnání s řadou výhod. To se může v jisté fázi stát zkouškou jejich ochoty následovat pastorské povolání. Já sám jsem zažil obojí a mohu doporučit, aby si služebník našel takové povolání, které mu umožní dostatečnou pružnost, aby mohl vykonávat svou službu a být církvi k dispozici v případě nenadálých naléhavých situací.

Vysoké nároky na manželku a rodinu

Protože pastoři sloužící na částečný úvazek bývají mnohdy časově zaneprázdnění, jejich manželkám zůstává na krku příliš mnoho sborových povinností. Když byla moje žena v domácnosti a sborovou kancelář jsme měli u nás doma, vyřizovala většinu služebních telefonátů a snažila se v době mé nepřítomnosti řešit krizové situace. Vyřizovala i řadu administrativních povinností. Zpočátku ji toto zapojení do služby bavilo, časem jí ale začalo vadit, že ji lidé vnímají jako hlavní kontaktní osobu našeho sboru. Začala tedy členy sboru odkazovat na mě, a to i pokud jsem jim nebyl okamžitě k dispozici a ozval jsem se jim se zpožděním.

I přes zmíněná omezení si pastoři na částečný úvazek potřebují plánovat čas, který budou pravidelně trávit se svými manželkami a rodinou. Ačkoliv se mohou služební povinnosti hlasitě dožadovat vaší pozornosti, čas trávený s rodinou pro vás musí být vždy prioritou.

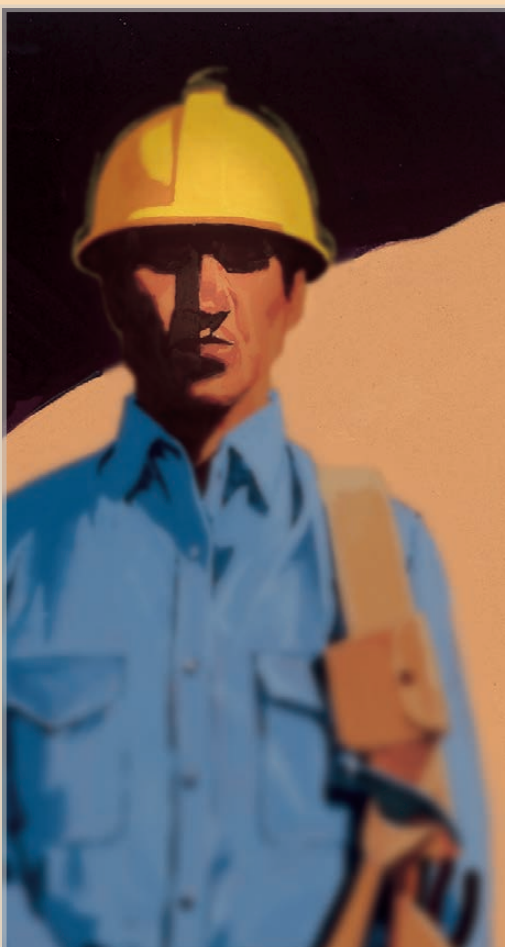
Nálepka služebníka druhé kategorie

Protože se vedoucí sborů pracující na částečný úvazek nemohou účastnit všech setkání pastorů, mohou se ve společenství služebníků cítit jako občané druhé kategorie. Přesto je velice důležité, aby se v rámci svých možností do tolik potřebného společenství zapojili a budovali ostatními osobní vztahy s ostatními.

Když se budete osobně znát s ostatními služebníky ve vašem regionu, dozví se o vašich potřebách. Je možné, že někteří z nich v minulosti zažili totéž, co nyní zažíváte vy. Jejich moudré rady vám mohou být velkou útěchou a pomocí. Jestliže vynaložíte úsilí a navážete vztahy s dalšími vedoucími, překvapí vás, jak vám Bůh v této oblasti bude otevírat další a další dveře.

KDY JE SPRÁVNÉ UVAŽOVAT O SLUŽBĚ NA ČÁSTEČNÝ ÚVAZEK?

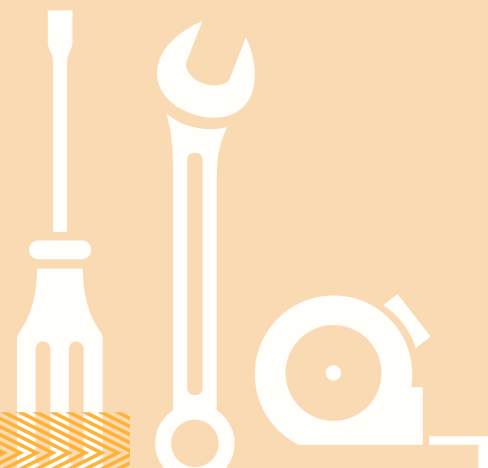
Přestože je Pavel je příkladem člověka sloužícího na částečný úvazek, používal tento model hlavně při zakládání nových sborů. Proto je správné zvážit, zda podobný model nevyužít i při novodobém zakládání sborů.

Kromě zakládání místních církví mohou být pro službu na částečný úvazek příhodné i další situace. Příkladem může být sbor, který zažívá útlum anebo leží v ekonomicky slabém regionu. Může to ale být vhodná volba i pro některého z členů vedení rostoucího, dynamického sboru. Pokud někdo souběžně se službou vykonává i civilní zaměstnání, neměl by být srovnáván se služebníky na plný úvazek a vnímán jako služebník nižšího řádu. V řadě případů je souběh služby a práce tím nejlepším způsobem, jak může člověk naplnit Boží povolání ve svém životě.

Novozákonní normou a ideálem je pastor, který je plně zaopatřený svým místním sborem. Přesto existují situace, kdy je pro rozmach Božího království vhodné zvolit model služby na částečný úvazek. V takových případech by k němu mělo být přistupováno jako k legitimní strategii.

CHRIS RAINEY sloužil jako pastor na částečný úvazek během procesu zakládání sboru po dobu sedmi let. V současnosti je zaměstnán na částečný úvazek jako pomocný pastor sboru Englewood Assembly of God v Englewoodu v New Jersey.

Jednotlivá čísla v elektronické verzi si můžete stáhnout zde:

www.apostolskacirkev.cz/enrichment-journal

Cíl magazínu je nabídnout čtenářům zamyšlení nad aktuálními tématy současné letniční praktické teologie a obohatit tak jejich vlastní vnímání těchto témat. Máte-li zájem přečíst si časopis i v jiných jazykových verzích, využijte webovou stranu

www.enrichmentjournal.ag.org

Chcete-li nám sdělit podněty k české verzi, napište nám na emailovou adresu mplt@post.cz.

Tištěnou verzi možno objednat u vydavatelství Křesťanský život.

Kontakt: +420 558 761 571 | E-mail: krestanskyzivot@volny.cz

Vydává: **APOŠTOLSKÁ CÍRKEV** ve spolupráci s nakladatelstvím **Life Publishers International**

Zamilujte si svůj sbor

Neil B. Wiseman

„Láska a svatba hodí se k sobě jak kůň a drožka,“ zpívá se v klasické písni („Love and Marriage“). Stovky let před vznikem této písně napsal apoštol Pavel podobné verše o lásce a manželství. Ačkoliv zřejmě nebyly nikdy zhudebněny, se zmíněnou písní si notují: láska a manželství se k sobě skutečně výborně hodí!

Apoštol ve „své písni“ připojuje několik důležitých postřehů. V jedenácti verších své vznešené, přesto však nesmírně hutné, pasáže z listu Efezským 5,22-33, Pavel hovoří o čisté, svaté a zářivé církvi, o Kristově vládě nad církví a o vzájemné podřízenosti a lásce mezi manželi. Potom, jakoby tyto ideje přesahovaly jeho vlastní pochopení, dodává následující silný výrok: „*Toto tajemství je veliké. Vztahují je však na Krista a na církev*“ (Efezským 5,32).

Vykladači Písma se přou o to, zda se slovo „tajemství“ vztahuje k **manželství** nebo k **církvi**. Já se domnívám, že se týká obou těchto institucí. Každý člověk, žijící ve šťastném manželství, ví, že manželství je opravdové tajemství a hluboce uspokojivé spojení dvou lidí, sjednocených v jedno tělo. Kdo dokáže vysvětlit, jak mohou muž a žena – diame-

trálně od sebe odlišní fyzicky, emocionálně i hormonálně – vybudovat šťastný společný život? Pavel má pravdu – skutečně se jedná o veliké tajemství!

Při čtení této biblické pasáže a snaze porozumět jejímu významu v ní ovšem objevíme ještě jeden úhel pohledu. Hovoří totiž také o tom, jak si mohou pastoři vypěstovat oboustranně spokojený a láskyplný vztah se svými sbory.

Ačkoliv je Ježíš naším vzorem, naše láska se s tou jeho nedá poměřovat. Vše je o to komplikovanější, že některé sbory je snazší milovat více než jiné. Což samozřejmě platí i o pastorech.

POUTO LÁSKY – ZÁKLAD SLUŽBY

Mezi pastorem a členy sboru musí být vybudováno pouto lásky, ať už je to snadný či spletitý proces. Efektivita každého sboru se totiž vždy odvíjí od vztahů mezi daným společenstvím a jeho pastorem.

Obousměrný vztah lásky mezi pastorem a sborem jistě není to jediné, na čem v místní církvi záleží. Jestliže však neexistuje, nemá valný smysl zabývat se čímkoli jiným. Nyní uvedu několik způsobů, jak můžete jako pastor prohloubit svůj vztah s vaším sborem a způsobit, že vás lidé budou více milovat.

ZAČNĚTE SPRÁVNĚ: JE TO LÁSKA NA PRVNÍ POHLED?

Jakmile dostane potenciální pastor nabídku převzít vedení některého již existujícího sboru, měl by si nejprve položit následující otázky: Je možné, že právě toto je začátek krásného nového dobrodružství? Vede mě Bůh do tohoto sboru? Budu se tam hodit? Je to láska na první pohled? Existuje mezi mnou a sborem ta pravá „chemie“?

Hledání odpovědí na tyto otázky je, stejně jako ve vztahu dvou lidí, vždy individuální a neexistují na ně žádné tabulky. Každý příběh „námluv pastora se sborem“ je jedinečný – někdy zdánlivě absurdní. Také lidé žijící desítky let v manželství se při vyprávění svých příběhů o vzájemném seznámení často chichotají jako pubertáči. Počátky vztahů dvou lidí často doprovází rozpaky málo nasvědčující tomu, že by ze vztahu těchto dvou lidí mohlo vzniknout úspěšné manželství. Často se jim ho přesto podaří bez ohledu na počáteční přehmaty vybudovat.

Podobně je i mezi pastorem a jeho sborem zapotřebí, aby se hned od počátku jejich vztahu začalo tvořit silné pouto vzájemné lásky a fungovala mezi nimi správná duchovně-emocionální chemie. Každý případ bude zcela individuální, podobně jako neexistují dvě totožná manželství. Potenciální pastor ale musí být přesvědčen o tom, že mezi ním a sborem lze postupem času vytvořit silné láskyplné pouto. Jinak nemá smysl, aby pastorát přijímal.

ŘÍKEJTE LIDEM, ŽE JE MÁTE RÁDI

Říkejte lidem, že je pro vás výsadou být jejich pastorem.

Budete se divit, co se začne dít, když jim začnete prokazovat lásku. Každé láskyplné slovo může někomu přiblížit Ježíšův charakter a jeho bezpodmínečnou lásku. Vaše slova a činy budou fungovat jako bumerang – brzy se ve sboru objeví člověk, který projeví lásku zase vám. Projevy lásky navíc budují i nitro člověka, který ji rozdává.

Trénujte si doma během osobního studia, jak lidem chcete prokazovat lásku, abyste jim bez zaváhání dokázali říct: „Mám tě rád v Pánu.“

OCEŇUJTE JEJICH PROJEVY LÁSKY

Někteří pastoři se domnívají, že jejich sbory jsou povinné chovat se k nim jako k elitě. Když dosáhnou středního až staršího věku, dospějí k závěru, že již mají „odpracováno“ a že je jim sbor povinován bezbřehou úctou za všechny roky jejich služby. Tato falešná představa však nemá nic

společného s vytrvalou obětavostí, poslušností a sebezapřením plynoucími z Ježíšova kříže.

Jen pomysleme na to, jak moc jsme v Kristu bohatí! Jsme děti Krále ve službách jeho lidu. Kážeme z jeho kazatelny a pracujeme v jeho kanceláři. Každý den Krále zastupujeme před jeho lidem. Mluvíme v jeho jménu a zodpovídáme za správu jeho církve. Musíme však být moudří a nikdy nezapomínat na to, že my sami žádnými králi nejsme. Je jen jediný Král a ten si nepřeje, aby se kdokoliv z nás nafukoval a vytahoval.

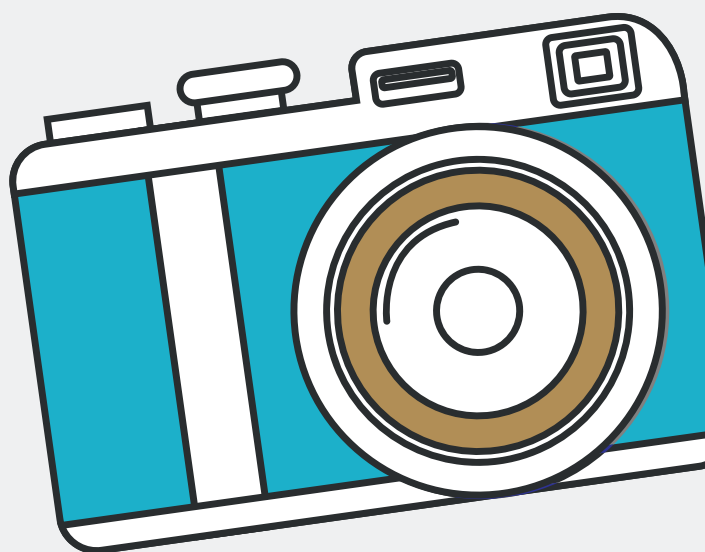
ZÍSKEJTE SI ÚCTU A RESPEKT LIDÍ

Každý pastor zná verše vyzývající Boží lid k tomu, aby prokazoval speciální úctu svým duchovním vedoucím.

Pavel tento příkaz opakuje ve dvou svých epištolách. V listu Tesalonickým říká: „*Žádáme vás, bratři, abyste uznávali ty, kteří mezi vámi namáhavě pracují, jsou vašimi představenými v Pánu a napomínají vás. Převelice si jich v lásce važte pro jejich práci; žijte mezi sebou pokojně*“ (1. Tesalonickým 5,12-13).

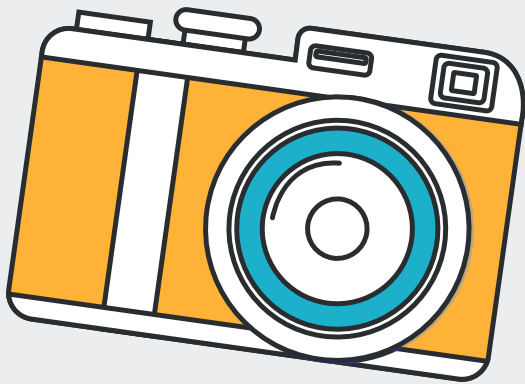
Také v epištole adresované Timoteovi vybízí apoštol členy sboru k úctě k vedoucím – dokonce ke dvojnásobné: „*Starší, kteří zastávají dobře svůj úřad, jsou hodni dvojí cti, zvláště ti, kteří se namáhají kázáním a vyučováním*“ (1. Timoteovi 5,17).

H. B. London ve své knize **Pastors at Greater Risk** (Pastoři čelící většímu riziku) vypráví příběh jednoho laického vedoucího, který pomáhal svému sboru prokazovat ze všech sil dvojnásobnou úctu jejich novému pastrovi. Potom se ale také zeptal církevního představitele, který jim pomáhal najít nového pastora: „Připomíná zároveň někdo pastorům, že biblické pasáže o úctě mají dvě strany mince?“

Onen věrný služebník měl naprostou pravdu. Výše zmíněné pasáže hovoří o tom, že pastor musí prokazovat svou úctu sboru tím, že pro něj bude usilovně pracovat, vést ho a povzbuzovat i napomínat Boží lid. Dvojnásobné cti jsou pak hodni ti, kteří svému sboru kážou a se vši pilností lidi vyučují Božímu slovu.

Uprostřed každodenních povinností se z našich životů někdy vytrácí bázeň a údiv nad tím, že právě nás svrchovaný Pán oddělil ke službě. Abychom dobře vykonávali naši službu a dělali Bohu radost, musíme vytrvale obnovovat své vědomí zodpovědnosti, které jsme jako Boží služebníci převzali. Součástí našeho dlouhodobého myšlení musí být i hluboké vědomí toho, že se jednou budeme ze své pastýřské služby Bohu zodpovídat.

MILUJTE LIDI BEZPODMÍNEČNOU LÁSKOU

Hýčkejte lidi a považujte je za trofeje Boží milosti. Základní charakteristikou novozákonní církve je láska. Láska, která uzdravuje narušené mezilidské vztahy, hojí rány vzniklé ošklivými nedorozuměními, přináší opravdové odpuštění, povzbuzuje lidi k nefalšovanému společenství a motivuje je k účinné evangelizaci.

Bůh stvořil svou církev kvůli lidem, ne kvůli denominacím, teologickým systémům a sociálním projektům. Nestvořil ji ale ani kvůli pastorům a jejich kariérám. Touží po tom, aby církev získávala lidi pro Krista, pomáhala jim v jejich růstu a zapojovala je do služby světu.

Církev existuje kvůli lidem a pro lidi. Věřte v ně. Pečujte o ně. Pomáhejte jim objevovat jejich plný potenciál.

Jeden zkušený pastor prohlásil: „Hlavním záměrem ovcí je komplikovat život svým pastýřům. Nikdo je tomu nemusí učit, dělají to samy od sebe.“ Jestliže budeme čekat s prokazováním lásky lidem až do chvíle, kdy budou takoví, jaké je chceme mít, zřejmě se pořádně načekáme. Naším úkolem je z Boží milosti je milovat takové, jací jsou, a současně věřit v jejich plný potenciál.

Nebudte zaskočení tím, jak různorodí mohou jednotliví lidé být. Jedni jsou velkorysí, druzí svárliví; jedni mírní, druzí potrhlí; jedni úžasní, druzí podivíni; jedni citliví k potřebám ostatních, druzí sebestřední; jedni spolehliví, druzí

nezodpovědní; jedni vděční, druzí urážliví. A všichni potřebují pastýře, který je bude natolik milovat, aby jim ukazoval cestu zpět k Bohu.

C. S. Lewis se zmínil o pozitivních rozmanitostech křesťanů: „Církev není lidská organizace spojující vzájemně spřízněné jedince. Je Kristovým tělem, v němž všechny jeho údy – jakkoliv vzájemně od sebe odlišné – musí sdílet společný život, vzájemně se doplňovat a pomáhat jeden druhému právě svými odlišnostmi.“

Církev existuje kvůli lidem a pro lidi. Věřte v ně. Pečujte o ně. Pomáhejte jim objevovat jejich plný potenciál.

ROZHODNĚTE SE PRO CELOŽIVOTNÍ DVOŘENÍ

Následující příběh otiskly naše místní noviny. Muž, kterému bylo hodně přes osmdesát let, byl na oslavě šedesátého sedmého výročí své svatby tázán: „Jakou radu byste dal čerstvě ženatým mužům?“

Odpověděl: „Musíte se rozhodnout celý život dělat to, co jste dělali, když jste si na počátku chtěli získat její srdce.“ Z této úžasné rady si mohou něco vzít i pastoři pro jejich vztah ke svým sborům.

A co když vyprchají vaše pocity zamilovanosti? Jeden moudrý poradce kdysi svým čtenářům napsal: „Pokračujte v činění láskyplných skutků. Pocity se dříve či později dostaví.“

KAŽTE O LÁSCĚ

Vraťte se k Bibli a syťte svou duši četbou veršů o lásce. Zas a znovu své lidi vyučujte tomu, že naše vzájemná láska jedněch k druhým vyvěrá přirozeně z Boží lásky k nám. Každé o tom, že láska je dar, který přijímáme od Boha a máme ho rozdávat lidem, kteří jsou kolem nás. Snažte se vytvářet ve vašem sboru atmosféru, která bude naplněním následující biblické výzvy: „*Napodobujte tedy Boha jako milované děti a žijte v lásce, jako i Kristus miloval nás a vydal sám sebe za nás jako dar a oběť Bohu v příjemnou vůni*“ (Efezským 5,1-2).

BUĎTE ČLOVĚKEM PEVNÉHO CHARAKTERU

Charakter je nesmírně důležitý. Od pastora lidé očekávají, že bude žít zbožným osobním životem. To, kým jsme, je více než to, co děláme. Náš charakter je odrazem našeho dlouhodobého chování. Mnoho sborů si raději vybere kazatele, který žije posvěceným životem, než schopného člověka nevalného charakteru.

Žijeme v době bezprecedentního výskytu dysfunkcí a zoufalství, kdy církev je někdy tou poslední štací, v níž zranění, zmatení a zlomení lidé hledají své útočiště. Může se pro ně stát skutečnou oázou a východiskem z jejich krize. Mnozí lidé díky tomu nalézají nový život v Kristu, život od základu proměněných nových stvoření. Přesto se někteří nadále potýkají s jedním či dvěma dlouhodobými

problémy – zlovykem, zraněním, slabým místem nebo tajným hříchem. Dělejte vše, co je ve vašich silách, abyste lidem pomáhali jejich slabosti překonávat a pomáhat jim k uzdravení všech jejich zranění.

Chce-li být pastor efektivním služebníkem evangelia, musí být cele závislý na Bohu. Pastor, který se snaží sloužit z lidských sil, nemůže lidem nabídnout nic kvalitativně lepšího než například advokát, technik nebo doktor. Avšak jen ono „něco speciálního“ – Boží milost, přítomnost a moc – dokáže lidi přesvědčit, že naše kázání je autentické a pravé, a uschnout nás k vítěznému životu.

Apoštol Pavel shrnul důležitost charakteru služebníka v následujících burcujících verších: „*Nikdo ať tebou nepohrdá pro tvé mládí, ale těm, kdo věří, buď vzorem v řeči, v chování, v lásce, v Duchu, ve víře, v čistotě. Než přijdu, věnuj se předčítání, napomínání, vyučování*“ (1. Timoteovi 4,12-13).

UDĚLEJTE SVÉMU SBORU LASKAVOST: SNAŽTE SE POROZUMĚT SAMI SOBĚ

Jakým způsobem přemýšlíte? Jaké reakce je od vás možné v jednotlivých situacích očekávat? Co je vaším životním motorem? Jaké jsou vaše motivy?

Porozumění sobě samým je důležitým klíčem k tomu, abychom dokázali porozumět i ostatním. Zkoumejte své motivy. Ptejte se sami sebe: **Proč jsem tohle udělal?** Zkoumejte sami sebe v různých oblastech – jak řídíte různá setkání a schůzky nebo jak utrácíte peníze. Tyto věci hodně vypovídají o vašem charakteru. Ptejte se sami sebe, zda náhodou netlačíte věci svým vlastním směrem, abyste je následně nazvali Boží vůlí.

POVAŽUJTE SVÉ POVOLÁNÍ ZA BOHEM SVĚŘENÝ ÚKOL

Apoštol Pavel se na svou práci díval jako na Bohem svěřený úkol. Galatským křesťanům ve svém listu napsal: „*Když se však Bohu, který mne oddělil již v lůně mé matky a povolal svou milostí, zalíbilo zjevit ve mně svého Syna, abych evangelium o něm hlásal mezi pohaný, neporadil jsem se hned s tělem a krví*“ (Galatským 1,15-16).

Jak úžasné vyznání! Pohledme na jednotlivé složky apoštolova povolání: oddělený ke službě ještě před narozením; povoláný milostí; jeho život a služba odrážely Ježíšovu věrohodnost a radost evangelia; Bůh mu dal nadpřirozené povolání k pohanům žijícím v jeho době.

Nadpřirozené povolání člověku dodává energii, moc a motivaci ke službě. Je zdrojem hlubokého vědomí poslání a zároveň Božího uschnutí, díky kterému dokáže Boží služebník vykonat více, než si kdy myslel. Když člověk žije své povolání, dává mu to autoritu ke kázání, vytrvalost a zmocnění milovat všechny, které Pán miluje – to znamená každého, koho kdy potkáme.

VNÍMEJTE SLUŽBU JAKO ŽIVOTNÍ STYL

Na službu lze nahlížet jako na profesi nebo na povolání. V základu je ale tím nejúžasnějším posláním známým lidstvu. Podobně jako rodičovství probíhá vaše služba čtyřicet hodin denně – den za dnem, rok za rokem. Je to tak, ať už si to připouštíte nebo ne.

NEŽIJTE V OSAMĚNÍ

Pastoři jsou někdy vyučováni tomu, že by měli žít v jakési izolaci od ostatních lidí. Já sám jsem byl vyučován tomu, že si mám s lidmi udržovat jen povrchní vztahy a nedovolovat nikomu, aby se mi příliš přiblížil. Logikou této rady je, že pokud jako pastoři někomu dovolíte, aby se s vámi sblížil, ostatní na něj budou žárlit. Zároveň u blízkých vztahů hrozí nebezpečí, že vám může zlomit srdce, když přijde čas, abyste se přestěhovali na jiné místo.

To je poněkud úsměvná logika, že ano?

V závěrečných dnech svého prvního pastorátu jsem se těmito radami skutečně řídil. Ohlásil jsem sboru: „Na základě Boží vůle odcházíme, protože je před námi nový úkol. Z toho důvodu nebudeme přijímat ani rozesílat žádné dopisy ani přání a nebudeme přijímat ani realizovat žádné telefonáty.“

Jedna starší členka sboru považovala mé vyjádření za zvláštní.

Krátce poté, co jsme se zabydleli na novém místě, se nám narodilo naše první dítě. Dva týdny po svém narození naše dítě od této ženy dostalo dopis. Mimo jiné v něm stálo: „Tvůj tatínek nám řekl, že mu nesmíme psát, a proto píšu tobě. Vyříd, prosím, své mamince tatínkovi, že je milujeme a vždy na ně budeme v dobrém vzpomínat.“

Nemůže to náhodou být tak, že častým zdrojem frustrace ve službě je společenská izolace pastorské rodiny? Ve sboru často mluvíme o lásce, vztazích a společenství, zatímco sami žijeme v podezřívavosti, přehnaném soukromí a individualismu.

ZJISTĚTE, JAKÝ JE BOŽÍ PLÁN PRO VAŠE PŮSOBNÍ NA DANÉM MÍSTĚ

Když vás Bůh pošle na nějaké místo, ví o něm všechno a zná také vaše schopnosti, dovednosti a potenciál. Jestliže přijímáte úkol, který se zdá být Boží vůlí, kladte si otázku, co Bůh skrze vás zamýšlí na daném místě vykonat. Když vás Bůh někam pošle, musíte tam zůstat do chvíle, kdy se jeho plán a záměr naplní.

SDÍLEJTE S LIDMI SVÉ SNY A PŘEDSTAVY A BUĎTE KREATIVNÍ

Církev je až příliš často svázána svými tradicemi. Je však úžasné, a poněkud humorné, že větší část toho, co dnes považujeme za tradice, bylo ve své době průkopnickým dobrodružstvím a inovativní novinkou. Je zajímavé studovat historii vzniku nedělních škol, moderní misie nebo posunutí začátku nedělních shromáždění na deset či jedenáct dopoledne, a to proto, aby farmáři mohli vykonat svou práci a včas dorazit do církve. Tyto inovace byly tehdy považovány za supermoderní změny. Hodně lidí jistě namítalo: „Takhle jsme to ale přece nikdy nedělali!“

Udržování zdravé rovnováhy mezi minulostí, přítomností a budoucností je ve službě těžký úkol. Každá církev, sbor i jednotlivci jsou formováni svou historií. Tradic bychom si měli vážit a rozumět tomu, že změny někdy probíhají jen pozvolna a pomalu. Přítomnost je zásadní a důležitá, protože se děje právě teď. Budoucnost můžeme vyhlížet s důvěrou v Boží zaslíbení, která nám svítí na cestu.

Někteří služebníci tráví celé dny beznadějným doufáním v budoucnost, která pak nikdy nepřijde. Jiní žijí jen v přítomnosti – nedbají na minulost a nesní o budoucích věcech. Jejich práce se podobá řezané květině – je krásná, ale nemá kořeny. Nejlepší je přemýšlet o minulosti, přítomnosti i budoucnosti jako o historii, aktuálně dosaženém výsledku a budoucí naději. Je prospěšné všechny tři tyto složky uchovávat v naší mysli a udržovat se tak ve zdravém tvůrčím napětí. Každý náš den jako Božích služebníků může být dobrým dnem, jestliže zůstáváme napojení na Boha a víme, jak ho prožít.

VYCHOVÁVEJTE SKVĚLÉ LIDI

Po celá desetiletí docházelo k růstu skvělých sborů díky dobrým evangelizačním programům. Růst se ale vždy odvíjí od skvělých lidí a jejich vztahu s Pánem!

Budujte ve vašich sborech skvělé lidi tím, že je budete povzbuzovat k tomu, aby nasadili své životy pro skvělou věc. Jak řekl jeden básník: „Nasadte se pro dobrou věc. Možná pro ni nedokážete vykonat mnoho dobrého, ona však nepochybně vykoná mnoho dobrého pro vás.“

VAŽTE SI LIDÍ, KTERÍ PŘÍCHÁZEJÍ DO CÍRKVE

Každé shromáždění církve by mělo účastníkům přinést jednoduše rozpoznatelný přínos. Lidé mají právo být

během každé své návštěvy sboru duchovně nasyceni, povzbuzeni a inspirováni. Potřebují přijímat vyučování, inspiraci, povzbuzení a naději. Nepotřebují si vyslechnout nadávky, urážky a povýšenecké řeči. Takových věcí zažívají dost ve světě. Návštěva církve často dramaticky vzroste jen proto, že shromáždění začnou být pro lidi relevantnější – více inspirující a méně nudná. Při přípravě každého budoucího shromáždění si kladte otázku: **Co budou chtít lidé přijmout na příštím setkání církve?**

PROMLOUVEJTE LÁSKYPLNÁ SLOVA DO ŽIVOTŮ LIDÍ PROCHÁZEJÍCÍCH KRIZÍ

Na každého člověka doléhají čas od času životní ztráty, nehody, nemoc nebo psychický útlum. Jádrem křesťanské služby je přinášet lidem v čase tíživých potřeb Ježíše, schopného soucítit s lidskými slabostmi. Buďte lidem k dispozici. Přinášejte jim lásku a často s nimi mluvte, dokud jejich krize nepomine. Lidé, procházející temným údolím, vás za vaši lásku a péči budou na věky milovat. Když lidé uvidí vaši láskyplnou péči, kterou věrně poskytnete těm, kdo ji nejvíce potřebují, vzroste tím napříč sborem vaše důvěryhodnost.

Mezi pastorem a členy sboru musí být vybudováno **pouto lásky**, ať už je to snadný či spletitý proces. Efektivita každého sboru se totiž vždy odvíjí od vztahů mezi daným společenstvím a jeho pastorem.

POVAŽUJTE KŘESŤANSKOU SLUŽBU ZA DAR BOŽÍ LÁSKY

V současné době trpí řada návštěvníků církve duchovní obezitou. Jedí příliš mnoho fast foodu a málo kvalitní stravy a pravého masa. Potřebují také více „cvičit“ skrze službu Bohu a lidem.

Existují tři základní opěrné body křesťanské služby. Můžeme si je představit jako jednotlivé nohy trojnožky. Prvním je služba, kterou děláme pro Boha. Druhou je služba vykonávaná pro blaho druhých lidí. Třetím – často přehlíženým prvkem – je skutečnost, že zatímco sloužíme ostatním, obohacuje to zároveň nás samé.

Kazatel dělá svou službu pro Boha a pomáhá jejím prostřednictvím ostatním k lepšímu poznání Boha.

Při přípravě a předávání kázání však Boží slovo vykonává své dílo i v něm, takže se on sám zdokonaluje a stává lepším křesťanem.

Také učitel nedělní školy vykonává svou práci pro Boha a pomáhá ostatním aplikovat ve svých životech Písmo. Zároveň tím ale i on duchovně roste a zraje. Když se na to díváme tímto úhlem pohledu, naše služba se mění z povinnosti a závazku ve výsadu a požehnání.

PŘIJÍMEJTE A ZAPOJTE SILNÉ JEDINCE

Někteří pastoři se cítí být ohroženi silnými schopnými jedinci. Některým vadí, když jim někdo klade otázku „Proč?“ Jiní duchovní vedoucí zpochybňují motivy silných lidí, zejména pokud jim jde o kvalitu a efektivitu sborové práce. Nezapojování silných lidí a touha mít pod kontrolou každou sborovou službu a program jsou dva význačné důvody toho, proč církve zůstávají malé a nerostou. Potřeba pastora kontrolovat každý detail sborového života se stává špuntem sborového růstu, demotivuje členy a podkopává jejich aktivitu.

CHOpte SE ROLE VEDOUcíHO BOŽÍ RODINY

Současné rodiny se nacházejí pod obrovským tlakem. Téměř každý potřebuje v oblasti rodinného života posilu a povzbuzení. Některé lidi nikdy rodinu neměli, nebo ji ztratili, a potřebují v církvi najít rodinu náhradní. Mnozí lidé mají zlomená srdce. Více než kdy dříve teď lidé potřebují zažívat přátelství, přijetí, podporu a sounáležitost milující rodiny místní církve. Vaši roli vedoucího Boží rodiny můžete pojmenovat různě: **hlava** rodu, **vedoucí** širší nově nalezené rodiny, **zakladatel** náhradní rodiny nebo **pastýř** Boží rodiny. Hlavně se ujistěte, že budete svou práci věrně vykonávat a vytvoříte ve vašem sboru hluboké vztahy vzájemné péče.

VYTVÁŘEJTE PROSTŘEDNICTVÍM SLUŽBY VZÁCNÉ PŘÍLEŽITOSTI MILOVAT A BÝT MILOVÁN

Vzpomínáte, jací jste byli, když vás Bůh prvně povolal do služby? Pamatujete si, jak si Bůh použil vaši lásku k němu, aby vám pomohl uvidět potřeby světa, který stvořil? Jak určující to byl okamžik pro celou vaši budoucí službu! V ten den vás svrchovaný Pán přivedl na neznámé území a zaslíbil vám, že bude s vámi a bude vás soustavně zmocňovat a bezpodmínečně milovat.

Mnoho biblických veršů nám pomáhá správně porozumět dílu služby. Jiné pasáže Písma nás vyzývají a zavazují k práci. Základem, motivem a smyslem služby bude vždy láska.

Důležitost a prvořadost lásky vidíme jasně v Ježíšově odpovědi na otázku: „Které přikázání je největší?“

Ježíš odpověděl: „Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.“ To je největší a první přikázání. Druhé je mu podobné: „Miluj svého bližního jako sebe samého.“

Následně k tomu dodal úžasnou větu, v níž vše shrnul: „Na těchto dvou přikázáních spočívá celý Zákon a Proroci“ (Matouš 22,37-40). Ježíš považoval lásku k Bohu a k bližním za zásadní.

Pavel následoval příkladu svého Pána a lásku označil za podhoubí veškeré naší práce: „Láska... všechno snáší, všemu věří, ve vše doufá, všechno vydrží“ (1. Korintským 13,7).

Po přečtení těchto pasáží docházíme k jasnému závěru – služba je láska k Bohu, bližním i sobě samým. Láska k Bohu a k bližním je naší celoživotní vstupenkou na soukromá i veřejná místa, místa smutná i radostná. Naše láska k Ježíši nám otevírá dveře k tomu, abychom jej lidem představovali na svatbách i pohřbech, při křtech, v nemocnicích, během Večeře Páně, uctívání i v kázáních. Je třeba si důrazně znovu a znovu připomínat, že služba člověku přináší **potěšení, uspokojení, radost, pokoj a věčné odměny**. Pastor někdy během jediného týdne zažije více Božího jednání než většina lidí za celý život.

Naše láska ke Kristu nám pomáhá v tom, abychom udrželi službu zacílenou tím správným směrem. Pokud se vám zdá, že ztrácíte oheň lásky, pohledte pravdě do očí a znovu se ve vás naplno rozhoří. Zmíněná pravda zní: Bůh vás miluje. Navíc vás miluje drtivá většina všech členů vašeho sboru (možná dokonce všichni) a vy máte tu čest jim jejich lásku opětovat.

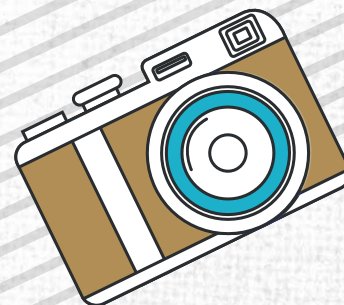
Chopte se pevně své služby. Milujte lidi, které vám Bůh svěřil do péče, a oni vám vaši lásku budou vracet způsoby, o jakých se vám ani nesnilo.

NEIL B. WISEMAN je významný křesťanský spisovatel, řečník a učitel. Je zakladatelem a ředitelem Small Church Institute (Institutu pro malé církve).

Použitý odkaz:

- Wayne Martindale a Jerry Root: **The Quotable Lewis** (Wheaton, Ill.: Tyndale House Publishers, 1989), str. 105.

BUDOVÁNÍ VZTAHŮ S OKOLÍM

Joseph B. Fuiter

Naše láska k Bohu a k lidem, kterou projevujeme v církvi, musí vyústit v evangelizaci a budování vztahů s okolní společností

„Kolik lidí k vám chodí do sboru?“

Ta otázka mě irituje. Abych to dal jejím tazatelům patřičně najevo, odpovídám na ni vždy vyhybavě: „Záleží na tom, v jakém okamžiku je počítáte.“

Často pracujeme s nesprávnými údaji a deformujeme tím pohled na úspěšnost naší služby. Zdá se, že každého zajímá, kolik lidí navštěvuje nedělní dopolední bohoslužby. Téměř nikdo se ale nezajímá o to, jak jste ovlivnili okolní společnost ve vašem městě a regionu. Účast na nedělním shromáždění nedokáže vyjádřit, kolika lidem jste v průběhu daného týdne sloužili. Neodráží, kolik lidí v průběhu následujícího roku přijme Krista. Pavel řekl, že jeden zasévá, druhý zalévá, ale Bůh dává vzrůst (1. Korintským 3,6). Kdosi trefně prohlásil, že počet semínek v jablku dokáže sečíst kdokoli, ale počet jablek v semínku dokáže sečíst jen Bůh.

Potřebujeme o církvi začít přemýšlet novým způsobem. Náš vztah s Bohem není čistě soukromá, osobní záležitost. Měl by přinášet ovoce nejen našemu sboru, ale i obci, v níž žijeme. Naše láska k Bohu a k lidem, kterou projevujeme a vyjadřujeme na shromáždění církve, musí vyústit v evangelizaci a budování vztahů s okolní společností. Chceme-li lidi získat pro Ježíše, musíme s nimi nejprve budovat blízké, osobní vztahy.

Musíme si osvojit mentalitu rozsévače. Chceme-li začít rozsévat, musíme vyjít ven ze sila a vyrazit na pole. Budování hlubokých vztahů se společností vyžaduje silnou vizi zasévání, která hledí hodně dopředu do budoucnosti.

V naší analogii zasévání a sklizně je společnost místem k zasévání. Vedoucí sborů si potřebují vytvářet dobré vztahy s okolím hned z několika důvodů. Za prvé, schopnost udržovat s lidmi dobré vztahy je základním ukazatelem vaší kvalifikace ke službě. Za druhé, okolní společnost je místo, kde bychom měli být vždy připraveni naplňovat druhé přikázání. Za třetí, je místem, kde se s ostatními lidmi setkáváme uprostřed záležitostí běžného, každodenního života. A konečně za čtvrté, rozvoj dobrých vztahů s okolní společností nám ve finále pomůže zaplnit více židlí na nedělní bohoslužbě. Pojdme se nyní na tyto čtyři oblasti podívat podrobněji.

VZTAHY JAKO UKAZATEL VAŠÍ KVALIFIKACE KE SLUŽBĚ

Když Pavel vyjmenovával Timoteovi charakterové vlastnosti dobrých pastorů a vedoucích, řekl, že pastor „musí

mít také dobrou pověst mezi těmi, kdo stojí mimo, aby neupadl do pohanění a do ďáblovy léčky“ (1. Timoteovi 3,7; KJV).

Mít dobrou pověst není totéž jako nemít špatnou pověst. Jestliže nebudete nic dělat, nebudete mít ve společnosti špatnou pověst. Vybudovat si ve vašem městě a regionu dobrou pověst však vyžaduje aktivní, pozitivní interakci s těmi, kdo stojí mimo váš sbor.

Pavel čelil kvůli evangeliu mnoha nepřátelským střetům s veřejností. Byl však také zachráněn „těmi, kdo stáli mimo církev“ – členy společnosti, kteří byli jeho přáteli (viz Skutky 19,31). Při několika příležitostech mu nevěřící lidé dokonce zachránili život.

Pavel rozuměl důležitosti budování vztahů a přátelství s okolní společností a vybízel proto Timotea, aby se dobrá pověst stala jedním z požadavků na lidi, usilující o zapojení do služby vedení. Můžete si položit následující kontrolní otázku: *Kdybych se dostal do problémů, kdo by mi v tomto městě pomohl jednoduše proto, že mě má rád?*

Je v tom jistá ironie. My máme přivádět lidi k spasitelnému poznání Ježíše, který je skrze naši službu zachrání pro věčnost. Oni nás ale v určitých situacích mohou zachránit zde na zemi skrze své dovednosti, poznání či moudrost. Stane se to ale jen tehdy, budeme-li s lidmi, stojícími mimo církev, budovat hluboké vztahy.

LÁSKA K OKOLNÍ SPOLEČNOSTI

Nyní se podíváme na to, jak rozvíjet vztahy s okolní společností skrze naplňování druhého největšího přikázání – milovat své bližní jako sami sebe (viz Matouš 23,34-40). Skrze lásku k lidem s nimi rozvíjíme hluboké a trvalé vztahy. Když pomůžete člověku v jeho nouzi, nikdy na to nezapomene. Milosrdný Samařan si zjevně vytvořil hluboký, trvalý vztah s jedním zraněným členem společnosti.

V posledním desetiletí došlo k obrovskému nárůstu sociální služby, prostřednictvím níž církev a jednotliví věřící vyjadřují milosrdenství a lásku okolnímu světu. Náš sbor je součástí tohoto hnutí.

Před dvěma týdny jsem například dostal e-mail od jedné zoufalé ženy. Rozbilo se jí auto a neměla peníze na jeho opravu ani na nákup nového auta. Bez auta se nemohla dostat do práce. Ačkoliv chodí do jiného sboru, kontaktovala mě, protože věděla, že máme specializovanou

službu na opravu aut. Máme ve sboru čtyři automechaniky a za opravu aut účtujeme různé sazby podle výše příjmů lidí, abychom pomohli těm, kdo by si opravu jinak nemohli dovolit. Nakonec jsme jí auto neopravili. Prodali jsme jí za dobrou cenu jiné auto, které bylo v dobrém stavu, a pomohli jsme jí zařídit jeho financování. Podobně jako milosrdný Samařan obvázal rány muži ležícímu na cestě, jsme i my obvázali její automobilové rány. Pomohlo nám to navázat dobré vztahy s celou její rodinou.

Několikrát týdně přijíždějí lidé z celého města na náš sborový pozemek. Navštěvují naši potravinovou banku s čerstvým i konzervovaným jídlem. V našem bazaru si mohou vybrat nové i kvalitní použité oblečení. Nabízíme lidem i nábytek a potřeby do domácnosti. Mnoho sborů přichází na to, že podobné služby jsou výbornou cestou k budování vztahů s lidmi žijícími v jejich okolí. Dárce a příjemce daru spojuje kvalitní, pozitivní vztah.

Tyto skutky pramení z našeho přesvědčení, že láska k bližním se musí projevovat hmatatelnými činy. Neprokázaná láska není láskou. Podobné aktivity proto považujeme za nedílnou součást evangelia a života křesťanů.

Dokonce i nekřesťané rozumí tomu, že ke křesťanství patří láska. Když najdeme způsoby, jak lidi požehnat – i kdybychom jim nedali věci úplně zdarma a museli se částečně podílet na uhrazení jejich ceny – porozumí tomu, že je jim prokazovaná láska. Láskyplnými skutky milosrdenství si u lidí získáváme právo na to, aby si vyslechli, co jim chceme říci. Nemusíme se bát svědčit lidem. Zjistili jsme, že naše svědectví lidé přijímají velice přátelsky, pokud půdu jejich srdce předtím připravilo svědectví *láskyplných činů*.

Ježíš učil, že ke spravedlivému životu patří kromě modliteb a postů i dávání almužen (viz Matouš 6,3-4). Ke kvalifikaci služebníka patří mít dobré vztahy i s těmi, kdo nepatří do společenství víry. Stejně tak platí, že věřící člověk své křesťanské chování projevuje prostřednictvím prokazování skutků milosrdenství a dávání almužen. Měli bychom milovat lidi hmatatelným způsobem – takový je požadavek evangelia. Budujeme tím vztahy a zaséváme živou setbu do životů lidí z okolní společnosti. Láskyplné skutky neprojevujeme na prvním místě proto, abychom si s lidmi vytvořili vztahy. Dobré vztahy s lidmi jsou však jejich nevyhnutelnými důsledky.

Pastoři se někdy obávají, že když začnou pomáhat lidem, finančně vykrvácejí. Ve skutečnosti se však děje pravý opak. Když lidé uvidí, jak nesobecky pomáháte ostatním, budou se do toho chtít zapojit. Štědrost podněcuje

další dávání, hromadění a skoupost jsou naopak žábami na prameni. Ježíš řekl: „*Dávejte, a bude vám dáno; dobrou míru, natlačenou, natřesenou, překypující vám dají do klína. Neboť jakou měrou měříte, takovou vám bude naměřeno*“ (Lukáš 6,38). Naplňováním potřeb lidí naplňujeme druhé přikázání – milovat naše bližní. Zároveň tím uvádíme do chodu jeden z nejúžasnějších Božích zákonů, zákon štědrosti. Ten se vztahuje především na pomoc potřebným lidem.

ANGAŽOVANOST V ZÁLEŽITOSTECH BĚŽNÉHO ŽIVOTA

Třetí kategorií budování vztahů se společností je naše angažovanost v záležitostech běžného života. Jinak řečeno jde o to, abychom po praktické stránce žili stejně jako ostatní a vážili si příležitosti být s nimi v kontaktu.

Ježíš navštívil svatbu a účastnil se i svatební hostiny. Pravděpodobně byl na svatbu pozván proto, že byl přítelem novomanželů. Ježíš žil běžným životem a účastnil se všech záležitostí a aktivit, které to obnášelo. Tato zdánlivě obyčejná, neduchovní událost však Ježíši otevřela dveře k tomu, aby během ní vykonal svůj první zázrak.

Když se staneme křesťany, nejsme okamžitě vytrženi a přeneseni do nebe. Pořád žijeme na této planetě se všemi každodenními radostmi i povinnostmi společnými všem lidem. Kromě toho, že jsem křesťan, jsem zároveň občan své země. Když zkombinujeme křesťanství s občanskou angažovaností, zjistíme, že „Boží město“ spojuje s „městem člověka“ mnoho společných cílů. Ty nejlepší příležitosti jako Boží služebníci získáváme díky vedení normálního života a zapojení se v běžných společenských aktivitách a událostech.

Už od střední školy mám rád politiku. Když jsem se stal pastorem, nepřestal jsem se v politice angažovat. Moje práce v politických organizacích mimo církev patří k mé občanské angažovanosti a je pro mě zdrojem mnoha cenných kontaktů a vztahů. Často mě lidé žádají, abych se během pravidelných setkání zákonodárců pomodlil. Netvrdím, že se každý můj politický názor zakládá na nadpřirozeném zjevení. Jednoduše se snažím řídit biblickými principy, kterým dovoluji formovat mé občanské názory a myšlenky.

Přátelé, které znám z politiky, mi často pomáhají uvidět věci ze zcela nové perspektivy. Blízké osobní vztahy, které jsem s politiky během let vybudoval, mi připravily příležitosti sdílet s nimi evangelium. Protože jsem zapojen do jejich záležitostí, jsou oni ochotní zapojit se do těch mých. Dostávám řadu zajímavých otázek – dokonce

Přátelé, které znám z politiky, mi často pomáhají uvidět věci ze zcela nové perspektivy. Blízké osobní vztahy, které jsem s politiky během let vybudoval, mi připravily příležitosti sdílet s nimi evangelium. Protože jsem zapojen do jejich záležitostí, jsou oni ochotní zapojit se do těch mých. Dostávám řadu zajímavých otázek – dokonce

BUDOVÁNÍ MOSTŮ S LIDMI Z VAŠEHO OKOLÍ

Před dvěma lety jsem začal budovat vztah s vedoucím hasičského sboru našeho města. Díky tomu jsme objevili nové způsoby, jak budovat mosty ke společnosti. Naše město každoročně pořádá oslavu výročí svého založení. Požádali jsme o to, abychom na ní mohli mít svůj prezentační stánek a naše žádost byla schválena. Na stánek jsme umístili velký banner s nápisem „Otestujte si své duchovní IQ. Zúčastněte se našeho kvízu a dostanete zdarma dárek.“ Sestavili jsme kvíz s použitím cesty spasení podle listu Římanům. Naše dobrovolníky jsme vyškolili k tomu, jak kvíz používat jako nástroj svědectví. Zakoupili jsme láhve s vodou, na které jsme nechali natisknout etikety se jménem a logem našeho sboru, a dávali je lidem darem po absolvování kvízu. Když jsme si následně spočítali počet vyplněných kvízů a rozdáných láhví s vodou, zjistili jsme, že jsme měli příležitost individuálně hovořit s minimálně třemi sty padesáti lidmi o evangeliu. Je těžké spočítat, jaké konkrétní výsledky podobná událost přinese. Přímou během ní nebyl nikdo spasený a následující neděli náš sbor navštívilo jen patnáct nových lidí. Přesto jsme mohli stovkám lidí zvěstovat evangelium a dvacet pět členů našeho sboru získalo mimořádně cennou zkušenost se svědectvím. Tyto dveře se nám otevřely jen proto, že jsme předtím budovali vztahy se společností a znali se s představiteli našeho města.

John Sims,

pastor sboru Cedar Park Northshore
ve státě Washington

(Cestu spasení podle listu Římanům najdete na internetu)

i od nevěřících politiků. Protože aktivně pracuji v jejich „rajónu“, cítí se v mé přítomnosti svobodně a uvolněně. S několika politiky jsem se již modlil a vedl je k přijetí Krista. Kdybych nebyl zapojen do politického dění a byl pouze běžným občanem, který si plní své povinnosti, nikdy bych takové příležitosti nezískal.

Mnoho pastorů zjistilo, že skupinky zaměřené na službu společnosti jsou úrodnou půdou k tomu, aby se členové jejich sboru seznamovali s novými lidmi. Někdy úplně stačí, aby se člověk osobně seznámil s pastorem, a následně začne chodit do sboru. Častokrát vše začíná přátelstvím, které vede k diskuzím a v konečném důsledku k tomu, že daný člověk přijde i do církve. Rozséváč rozumí tomu, že zasévání a sklizeň většinou neprobíhají v tentýž den.

Rozvíjím také vztahy s ostatními pastory a sbory v našem regionu. V průběhu času tyto vztahy přinesly v určitém okamžiku nečekané zvraty. Dvakrát se stalo, že některý ze svobodných sborů v naší oblasti prožíval těžké období. Chybělo jim potřebné zázemí plynoucí z toho, že sbor je součástí denominace. Vzhledem k tomu, že jsem měl s některými z jejich vedoucích dobré vztahy, přizvali mě, abych jim pomohl nalézt řešení jejich složitých problémů. Kdybych zůstal uzavřený uvnitř čtyř zdí našeho sboru, nikdy by se mi podobné dveře neotevřely.

SKLIZEŇ

V průběhu let pomáhalo našemu sboru k růstu budování vztahů se společností. Sklidili jsme velkou sklizeň, z níž mnoho lidí nyní sedává na našich nedělních dopoledních bohoslužbách. Existují však tisíce dalších lidí, kteří s námi dosud společně neuctívají. Máme s nimi vztahy, jen se zatím nejedná o vztahy založené na společném nedělním uctívání. Jsem si však absolutně jistý, že tisíce semen, která jsme zaseli, přinesou sklizeň. Ta se může projevit několika způsoby. Někteří lidé začnou pravidelně chodit do našeho sboru. Jiní vyjdou do světa a stanou se požehnáním pro mnohé lidi a svědky Božího království. Další po svém obrácení možná zakotví v nějakém jiném sboru. Nemám s tím absolutně žádný problém.

Nejsem povolán k tomu vybudovat ten největší sbor s nejvyšší účastí na nedělních bohoslužbách. Jsem povolán zasévat evangelium svým kázáním, životem a budováním vztahů s lidmi. Náš sbor je silný a má mnoho dobře fungujících služeb. Jen Bůh zná potenciál budoucí sklizně vztahů, které v současné době zaséváme.

JOSEPH B. FUTEN, D.Min., je hlavním pastorem sboru Cedar Park Assembly of God v Bothellu ve státě Washington.

„NEVIDITELNÝ“ RŮST

Marcia Lednický

Děti neustále rostou. Je však téměř nemožné jejich růst sledovat – zaznamenáme ho, jen pokud je delší dobu nevidíme. Tehdy si povšimneme vcelku dramatických změn. Především nám neunikne, že od chvíle, kdy jsme je naposledy viděli, vyrostly do výšky. Současně s tím si ale uvědomíme, že i citově vyžraly a změnilo se jejich chování. To všechno měl Pavel na mysli, když efezské křesťany povzbuzoval k tomu, aby „rostli v Kristu a spěli ke zralosti“ (viz Efezským 4,12-16; KJV).

Jak ale způsobíme růst církve? Na tuto otázku existuje mnoho dobrých odpovědí. Proces duchovního i početního růstu těla věřících vyžaduje dlouhodobý závazek. Církve poroste skrze modlitby, pomazané kázání Slova, moc Ducha svatého a *spoustu tvrdé práce!* V tomto článku najdete několik praktických rad, jak můžete ostatním pomáhat k tomu, aby se stávali Kristovými následovníky a zralými učeníky.

Každá místní církev se do určité míry podílí na „službě pohostinnosti“ – i kdyby tato služba neměla žádný oficiální název. Pro každé společenství křesťanů by mělo být prioritou zapojovat co nejvíce lidí do aktivního sborového života a pomáhat lidem zakoušet Pánovu lásku a milost. Zároveň by mělo usilovat o to, aby lidé rozvíjeli vzájemné vztahy s ostatními věřícími. K dosažení tohoto cíle si Bůh používá všechny členy své rodiny!

Řecké slovo „pohostinnost“ znamená doslova „rozvíjení srdce služebníka“. V řečtině jde o složeninu dvou slov: „*philo*“, překládané jako „láskyplný“, a „*zenos*“, což znamená „cizinci“. „*Philozenos*“ lze jednoduše přeložit jako „láskyplný k cizincům“. Všimněte si, že se tu nemluví o lásce k vašemu nejlepšímu příteli, ale o lásce k cizím lidem. Milé dámy, já samozřejmě rozumím tomu, že všechny máme rády naše osobní kamarádky. Když máme navázat rozhovor s někým, kdo je v našem sboru nový, může nás to

trochu vykolejit a narušit naši komfortní zónu. Apoštol Pavel však křesťany vyzývá k tomu, aby „byli pohostinní“. Také 1. Petrův 4,9 říká: „*Budte jedni k druhým pohostinní, a to bez reptání.*“ Lze říci, že pohostinnost je (Duchem svatým inspirované) umění, díky němuž se lidé v daném prostředí cítí uvolněně a bezpečně – jako kdyby byli u sebe doma.

Každému z nás Bůh svěřil zodpovědnost nejen za to, abychom „*vyšli a přiměli je vejít*“ (Lukáš 14,23). Zároveň se musíme ujistit, že se lidé při první návštěvě církve budou cítit dobře a bezpečně a budou mít důvod se vrátit. Je mimořádně důležité, abychom nově příchozí co nejrychleji zapojili do láskyplného společenství naší církevní rodiny. Jinak se tyto lidi z církve vytratí anebo – což je mnohem horší – se vytratí i z Božího království. Jestliže najdeme způsoby, jak nově příchozí efektivně zapojovat do sboru, začneme „neviditelně“ růst!

Lidi přitahují církve, kde cítí lásku a přijetí a kde se projevuje pravidelný a opravdový zájem o jejich potřeby. Poselství evangelia se **nemění**. Metody sdílení pravdy se však v souvislosti s neustále se měnící kulturou společnosti musí soustavně vyvíjet. Proto potřebujeme na modlitbách hledat u Ducha svatého moudrost a trvale objevovat ty nejlepší způsoby, jak oslovovat dnešní generaci. Když si k sobě domů někoho pozveme na návštěvu, jistě se snažíme, aby se u nás cítil spokojeně, jako doma. Je nesmírně důležité, aby se podobně cítili i návštěvníci našich sborů (a to nejen hosté, ale i pravidelní účastníci sborového života a dlouhodobí členové sboru). Musíme udělat vše pro to, aby se lidé v našem společenství co nejrychleji cítili vítáni a přijímáni. Klíčová je „orientace na lidi“. Budování vztahů s druhými lidmi je věrným odrazem našeho vztahu synů a dcer s nebeským Otcem a jeho Synem, Ježíšem Kristem. Ať už se jedná o děti, mladé lidi, svobodné, manželské páry, rodiny s dětmi nebo starší lidi, každý si zaslouží naši úctu a důležité místo v rodině místní církve. Náš Pán a Spasitel si nepřeje, aby kdokoliv zahynul. Proto musíme horlivě toužit po tom být nádobou, skrze niž může Duch svatý plynout a ukazovat lidem Kristovu lásku. Jakmile se začneme na druhé dívat očima našeho nádherného Pána, brzy si uvědomíme hodnotu každého jednotlivce. Díky dílu Boží milosti v našich srdcích se cíleně zaměříme na to, abychom něco investovali do věčného osudu každého člověka, kterého nám Pán pošle do cesty. Usmívejte se, vřele a přátelsky ho pozdravte, srdečně ho přivítejte na shromáždění církve nebo na jiné akci a zapamatujte si jeho jméno. Jakmile otevře své srdce a začne se s vámi sdílet o svých potřebách, povzbudte ho, aby se s absolutní důvěrou svěřil Ježíši. To je první, důležitý krok k tomu, aby se lidé ve sboru co nejrychleji zaklimatizovali.

Kdosi řekl: „*Člověk nedostane druhou šanci udělat dobrý první dojem.*“ Podle statistik se většina lidí rozhodne, zda ještě někdy do sboru přijde, hned v prvních jedenácti minutách své úvodní návštěvy. Průzkumy zároveň ukázaly, že průměrný člověk o své dobré zkušenosti se sborem řekne devíti až dvanácti přátelům. Funguje to samozřejmě ale i v opačném směru. Lidé se s přáteli nepochybně podělí i o své negativní zkušenosti.

- Služba pohostinnosti vašeho sboru začíná tím, že váš tým vedoucích sdílí společnou touhu a vašeň zasahovat ztracené (obrácení) a vyučovat lidi z vašeho okolí tomu, aby následovali Krista (učednictví). Jako pastorský manželský pár můžete být lidem obrovským vzorem v prokazování pravé biblické pohostinnosti. Namísto křečovitého úsilí o růst sboru bychom měli trvale vyhlížet příležitosti, jak do sboru zvát nové lidi. V poslušnosti Bohu v sobě potřebujeme rozvíjet touhu po tom, aby všichni lidé došli k poznání Krista jako Spasitele. Mělo by to být naše trvalé přání – na pracovišti, v rodinném kruhu i v našem sousedství. V prosté poslušnosti Pánovu příkázání musíme využít každou příležitost k tomu svědčit lidem svým životem i tím, že je osobně pozveme do církve, kde mohou sami okusit Boží jednání. Buďte pro druhé lidi vzorem v navazování vztahů s nově příchozími i tím, že se za ně pomodlíte, kdykoli vás o to požádají.
- V Janovi 13,35 Ježíš řekl: „*Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.*“ Služba pohostinnosti místní církve nespočívá jen v aktivitách souvisejících s pravidelnými shromážděními. Existuje celá řada dalších příležitostí, jak pečovat o duchovní růst věřících. Cílem této služby je rozvíjet vztahy. Ježíš svým učedníkům říká, že znamením křesťana, které ho odlišuje od ostatních lidí, je „láska“. Je nad slunce jasné, že Písmo představuje Ježíše jako člověka, v jehož centru zájmu jsou lidé. Upřímně mu záleželo na každém člověku, s nímž se setkal. Lidé byli jeho poslání – důvodem, proč přišel na tuto zem.

Důležitosti křesťanské pohostinnosti musí být vyučován celý sbor. Musí se stát společnou vizí celého vašeho společenství. Není to otázka dobrovolnosti, ale příkázání Božího slova. Duchovní vedoucí musí v této oblasti místnímu tělu přinášet konkrétní akční plán. Milé manželky pastorů, ve vašem sboru je jistě spousta lidí, kteří se do služby pohostinnosti nadšeně zapojují. Jsou to lidé, kteří by se necítili dobře jako vedoucí chval, učitelé nedělní školy nebo v jiném druhu exponované veřejné služby. Jestliže však tyto vydaní Kristovi následovníci přijmou za svou vizi služby pohostinnosti a rozhodnou se do ní nějakým způsobem zapojit, povede to k „neviditelnému“ růstu církve.

Modlete se za Bohem povolaného vedoucího této služby. Za člověka, který uvidí její potenciál k zasažení vašeho města a regionu, pro nějž se můžete stát obrovským majákem naděje. Jen tak mimochodem: možná jste oním vedoucím právě vy! Jestliže se rozhodnete vést tuto službu, je nesmírně důležité vychovávat pro ni dobrovolníky a nechat jim zakusit požehnání plynoucí z jejich služby. Pečlivě zvolený vedoucí musí splňovat následující kritéria: musí (1.) upřímně milovat lidi, (2.) mít organizační schopnosti, (3.) být schopný motivovat ostatní spolupracovníky a (4.) být za všech okolností velice citlivý na vedení Ducha svatého.

- Uspořádejte organizační setkání za přítomnosti pastora a vedení církve. Otevřete setkání všem členům sboru. Možná vás překvapí, kolik lidí se ho zúčastní a kolik ochotných dobrovolníků pro tuto službu získáte.
- Klíčovým úkolem je kvalitní trénink dobrovolníků. Nejprve se ujistěte, že dobře znají vaši sborovou budovu. Během tréninku je proveďte celým objektem a ukažte jim, v jakých místnostech probíhají setkání pro konkrétní věkové skupiny. Díky tomu budou moci návštěvníkům bez sebemenšího zaváhání ukázat, kde se koná dětská besídka pro jednotlivé věkové skupiny a podobně. Jestliže je vaše služba pohostinnosti komplexnější, bude prospěšné, když dáte na papír „směrnici“, díky níž každý dobrovolník přesně pochopí, co se od něj v jeho službě očekává.

Během úvah a modliteb ohledně rozvoje této služby byste si měli položit několik otázek.

- **Roste váš sbor početně?**
- **Ztrácíte členy? Pokud ano, proč?**
- **Vrací se většina nově příchozích i podruhé a potřetí?**
- **Sdílí většina vašeho sboru vizi početního i duchovního růstu a rozvoje a je pro něj ochotná přinášet oběti?**

Jsou to otázky na tělo. Je však potřeba si je položit a upřímně a s otevřenou myslí si je zodpovědět.

Pravdou je, že návštěvníky našeho sboru musíme do jeho dění zapojit co nejrychleji – jinak v něm pravděpodobně nezakotví. Nejlepším způsobem zapojení nově příchozích je, když si ve sboru najdou okruh přátel, kteří se o ně budou zajímat. Lidé dávají přednost církvi, pro kterou je zjevnou prioritou rodinná atmosféra a zájem o jejich potřeby. Musíme lidem nabídnout to, co je pro ně v dnešní době důležité. Jsem silně přesvědčena o tom, že lidé bývají přitahováni na místo, kde mohou v postojích a činech členů a vedoucích sboru sledovat „ovoce Ducha“. Písmo nám v tom ukazuje jasný směr, když hovoří o *lásce, radosti, pokoji, trpělivosti, laskavosti, dobrotě, věrnosti, jemnosti a sebeovládání* (viz Galatským 5,22-23).

Toto je pravdivý příběh studenta medicíny jménem Jan. Z jeho zkušenosti plyne cenné ponaučení: „Jednoho dne nám dal profesor neohlášený test, kterým nás chtěl přezkoušet ze znalostí, které jsme studovali v předchozích několika týdnech. Byl jsem pilný student, a proto mi nečinilo problém otázky během chvílky zodpovědět. Pak jsem se ale dostal k poslední otázce, která zněla: Jak se jmenuje žena, která uklízí naši školu? Pomyslel jsem si, že se musí jednat o vtip. Uklízečku jsem během několika let svého studia samozřejmě potkal mnohokrát. Dokázal bych ji vcelku přesně popsat. Byla vysoká, s tmavými vlasy a mohlo jí být lehce přes padesát let. Proč má ale stu-

dent medicíny znát její jméno? A jak to souvisí s tím, zda ze mě jednou bude či nebude dobrý lékař? Poslední otázku jsem ponechal bez odpovědi a test odevzdal profesovi. Před koncem hodiny se jeden student zeptal, zda bude do známky započtena i poslední otázka. „Samozřejmě,“ odpověděl profesor. „Během naší kariéry potkáme mnoho lidí. Každý, s kým se potkáte, je důležitý. Zaslouží si vaši pozornost a péči, i kdybyste se na něj měli jen usmát a popřát mu dobrý den.“

Jan se toho dne na hodině medicíny naučil důležitou lekcí. Zjistil, že v jeho životě jde o více, než plnění termínů nebo získávání informací a dovedností ve svém oboru. Hned příští den se Jan dozvěděl ještě něco – ta žena se jmenovala Dorothy. Ano, každý, s kým se kdy setkáte, je důležitý. Proč? Protože za něj Ježíš zemřel na kříži, aby ho vykoupil. Udělal pro něj totéž, co pro vás. Duch svatý ho touží přitáhnout blíže k Otci a zmocnit ho k vítěznému životu. Na poutači jedné církve jsem jednou viděla nápis: „Čím blíže budete k Bohu, tím větší budete mít srdce pro lidi.“

LIDÉ NEBEROU VÁŽNĚ, CO JIM ŘÍKÁTE, DOKUD NEPOZNAJÍ, ŽE VÁM NA NICH ZÁLEŽÍ!

Dalším krokem k aklimatizaci a zakotvení nově příchozích ve vašem sboru je zapojit je minimálně do jedné závazné služby.

Podívejme se nyní na několik nápadů ohledně toho, jak ve vašem sboru vylepšit službu pohostinnosti.

POZNÁMKA: Pamatujte, že ne vše, co funguje v jedné církvi, bude stejně dobře fungovat i jinde.

1. **Osobní pozvánka** (osmdesát pět procent se přijde poprvé podívat na setkání místní církve proto, že je osobně pozval jejich přítel nebo člen rodiny). Konkrétní vzhled a obsah pozvánky musí vycházet z vašich konkrétních podmínek. Pozvánka by však vždy měla být malá (zhruba velikosti vizitky), abyste ji mohli mít trvale po ruce a jednoduše ji kdykoli použít k pozvání lidí. Musí obsahovat všechny podstatné informace, které potenciální host potřebuje vědět (název sboru, adresa, telefonní číslo, časy shromáždění, apod.).
2. **Lidé, kteří vítají a uvádějí ostatní do sálu** (označení vizitkami) **by měli být u všech vstupních dveří** během každého shromáždění. Dovolte mi vysvětlit rozdíl mezi *tím, kdo vítá* a *tím, kdo lidi uvádí do sálu*. Ten, kdo lidi vítá, nikdy neopouští své místo u dveří. Naproti tomu uvaděč se nově příchozího ujme, ukáže mu vše potřebné a uvede ho do hlavního sálu. Je to velice důležitá služba. Pamatujte na to, že uvaděči musí být proškoleni ohledně plánu budovy a vědět, v jakých místnostech probíhají jednotlivé aktivity. Musí umět bez zaváhání člověka nasměrovat do místnosti, kterou hledá. Vždy je lepší člověka na dané místo doprovodit, než mu jen ústně poradit, kam má jít. Ujistěte se také, že se po příchodu do místnosti daného člověka ujme někdo jiný a nepouštějte ho dříve, než ho s někým seznámíte.

3. **Telefonát hostovi** je služba, spočívající v tom, že každý nový návštěvník sboru obdrží do čtyřiařiceti hodin po návštěvě církve telefonát. Nejedná se o teologický telefonát, jehož náplní je diskuse o článkách víry. Ideální je, aby proběhl ještě v neděli odpoledne a slouží k pozvání daného člověka na příští nejbližší setkání, skupinku či shromáždění. Tuto službu si může vzít na starost například tým dvanácti věrných lidí, kteří tuto službu vezmou za své s tím, že každý z nich ji bude zastávat v průběhu jednoho měsíce v roce.
4. **Dopis od hlavního pastora sboru** by měl být odeslán krátce po nedělním shromáždění – hned počátkem následujícího týdne – každému člověku, který vyplnil kartu pro nově příchozí. Dopis by měl obsahovat všechny zásadní informace, které jsou pro nově příchozí důležité. Pastor by v něm měl tyto lidi pozvat na setkání pro nově příchozí. V některých situacích mohou podobnou funkci splnit i sociální média (e-mail, facebook, apod.).
5. **Setkání pro nově příchozí** trvá pětáctičet minut až hodinu a jedná se o představení všech služeb sboru – třídy nedělní školy, domácí skupinky, setkání pro jednotlivé věkové skupiny (děti, mládež, atd.), biblické hodiny, informace o časech shromáždění, apod. Setkání nemusí být nutně vedeno pastorem, ale pokud je to jen trochu možné, měl by ho on a/nebo další vedoucí sboru alespoň navštívit a s hosty se pozdravit. Na setkání může být připraveno malé občerstvení a nově příchozí by měli dostat na památku malý dárek. Podle statistik až devadesát osm procent lidí, kteří navštíví podobné setkání, následně pokračuje v docházce do sboru.
6. **Oběd pro nově příchozí** se může konat jednou měsíčně, minimálně však čtyřikrát ročně. Ideální je oběd pastora a vedoucích sboru s nově příchozími. Není-li to možné, podobně účinné může být i setkání u kávy nebo čaje. Hlavní myšlenkou takového setkání je prohloubit vztahy, které se již začínají rozvíjet. Nově příchozí by na toto setkání měli dostat oficiální (písemné) pozvání a dostat příležitost na něj odpovědět.
7. **Obecenství během páté neděle** se koná vždy v měsíci, na který připadne pět nedělí. Je to skvělý čas pro společenství stálých členů sboru s těmi, kdo se s ním teprve seznamují. Formát setkání může být různý – od drobného občerstvení až po plnohodnotné jídlo při speciálních příležitostech.
8. **Pracovní projekty** jsou skvělou příležitostí, jak využít dovednosti jednotlivých členů sboru. Patří sem řada aktivit od úklidu sborových prostor přes výzdobu místností dětské služby až k velkým projektům a rekonstrukcím. Jakmile lidé zapojí své dovednosti a zájmy do realizace společného díle, lépe ve sboru zakotví a příště se zapojí do větších projektů. Společná práce je navíc výbornou příležitostí k budování vztahů.
9. **Přímluvný modlitební tým** je pro každý sbor velkým požehnáním. Jakmile někdo onemocní nebo dojde v rodině člena sboru k úmrtí, tým by to měl okamžitě dostat na vědomí a začít se přimlouvat za každého, kdo právě prochází náročnou životní situací. Musí být ustanovena zodpovědná osoba, která dá vědět (například telefonicky) všem členům modlitebního týmu, kdykoliv se objeví nějaká naléhavá potřeba.
10. **Nástěnka „nových tváří“**. Jakmile lidé začnou sbor navštěvovat pravidelně, získajte jejich souhlas umístit na speciální nástěnku jejich rodinnou fotografii a představit je tímto způsobem celému sboru. Díky tomu lidé rychleji porozumí vzájemným vztahům nových rodin – manžel/manželka, rodiče/děti apod.
11. **Budte kreativní**. Existuje celá řada dalších tvůrčích způsobů, jak navázat vztahy s nově příchozími a zároveň tím zapojit do služeb stávající členy sboru. Uvažovali jste například o kurzu vaření pro mladé dámy? Nebo se mohou dva manželské páry ze sboru domluvit, že pozvou na večeři jiné dva, dosud nevěřící, páry. Můžete také uspořádat sportovní tábor (fotbalový apod.) pro dorostence. A tak bychom mohli pokračovat do nekonečna. Smyslem podobných aktivit je zapojovat lidi do služeb církve, docílit toho, aby se služba stala pro členy sboru prioritou, a pomáhat lidem v duchovním růstu.

Modlete se, aby vás Pán vedl a dával vám vizi a nápady jak efektivně zapojovat nové lidi do života sboru a jak rozšiřovat okruh společenství a vztahů v konkrétních podmínkách vašeho města. Jestliže se služba pohostinnosti ve vašem sboru posune na novou úroveň, posílí to celé vaše společenství a po všech stránkách začnete růst. Nebude trvat dlouho a s údivem se ohlédnete a uvidíte, jak úžasně věci Pán učinil. Nepochybně si uvědomíte, že jste skutečně zažili „neviditelný“ růst.

Ježíš přijde brzy! Budte požehnané, milé dámy, zatímco „společně pracujeme až do příchodu Ježíše“, který se vrátí pro svou církev.

MARCIA LEDNICKY je žádanou řečnicí na výjezdech, konferencích a seminářích pro ženy. Má jedinečnou schopnost propojovat výzvy každodenního života s biblickými pravdami. Její službu Slova umocňuje její mimořádný řečnický talent, skrze nějž lidem předává Kristovu lásku.

JAK ROZMNOŽIT BOŽÍ MILOST

Bohuslav Sikora

Rozeznat Boží milost

Jsem přesvědčen, že pokud se někde schází jen skupinka nebo stanice opravdových křesťanů (i kdyby stagnujících), pak je to stále Boží milost a s vděčností Bohu je dobré na ni takto nahlížet. Snad každý věřící si přeje růst pro svoje společenství, a to jak početní, tak duchovní.

Vedoucí nebo pastor však může tuto Boží milost rozšířit, znásobit anebo taky jen udržovat. Velmi záleží na tom, jakýma očima a s jakým postojem na věci hledí. Pokud se ve městě například nachází skupinka křesťanů a chtějí zůstat jen malou skupinou nebo stanicí sboru, určitě se za deset let nestanou rostoucím sborem, ale zůstanou jen onou malou skupinkou. Důležité je si říct, čím chceme být a jakou stavbu budujeme.

Jeden sbor v Singapuru, se kterým jsem se mohl seznámit, měl jasno v tom, že chtějí budovat sbory po celém světě. Vše tomu podřídili a skutečně vysílají týmy do všech kontinentů a založili více než třináct set sborů s celkovým počtem sedmdesát tisíc členů. Toto je příklad, jak vedoucí mohou svým postojem Boží milost rozhojnit a znásobit.

Jestliže se stanice či menší sbor ve městě rozhodne zaujmout pozitivní postoj k růstu, určitě se to podaří už jenom proto, že je to i Boží přání. Věřím, že pro skupinku

křesťanů nebo menší sbor, který hledá způsob, jak růst, existuje několik možností, které Pán rád požehná. Uvedu některé, o nichž jsem přesvědčen, že platí všude. Kéž je to prosím pojato jako sdílení a ne poučování.

Využít služebnosti, které Bůh dal do církve

Když jsme ještě byli stanicí v Havířově v počtu kolem třiceti lidí, ve velké míře nám právě pomohli ti, kdo sloužili některou z pěti služebností (viz Efezským 4. kapitola). Ty jsme často zvali. Například evangelistu s jeho týmem z Anglie, skrze něž se obrátilo na ulicích kolem třiceti osob. Všichni tito lidé byli pokřtěni a zůstali v církvi. Dále jsme pořádali evangelizace s německým evangelistou. Ta proběhla ve sportovní hale a na závěrečnou výzvu ke spasení běželo dopředu více než třicet dalších lidí. Byli pokřtěni a zůstali v církvi. Když si zveme evangelistu, máme nejen účast na odměně plynoucí z jeho služby, ale něco z jeho daru zůstane i mezi námi, usadí se ve společenství. Proč toho tedy nevyužít a nedychtit po tom.

Musíme dovolit, aby lidé se služebnostmi uvedenými v listu Efezským přišli do našich společenství a zasedli

mezi námi něco z toho, co jim Bůh dál k budování církve. Díky tomu, že jsme zvali různé evangelisty, Bůh sám povolal mezi námi bratra s tímto darem a po celou dobu, co sloužil v Havířově, se lidé skrze něj obraceli. Pokud nám v podobném přístupu ke služebnostem brání opatrnost, kritičnost či soběstačnost, sami si velmi škodíme. Na jednom místě apoštol Pavel sám píše jednomu sboru, že skrze jejich modlitbu mu bude umožněno k nim přijít a sdílet s nimi dar, který poslouží k jejich vybudování (Římanům 1,11 a Filemonovi 1,22).

Dát prostor duchu misie

Další projev Boží milosti je uvolňován (můžeme ho zadržet nebo mu dát prostor) skrze „ducha misie“ (zasahování lidí evangeliem). Musíme dovolit, aby nám dál Duch svatý nám dal vidět důležitost misie. Ovlivnit tím celý náš sbor. Pro nás to znamenalo přijmout misionáře z Finska, kteří nám dovezli evangelizační stan, v němž pak kázali.

Bylo to náročné, ale znovu ten misijní duch, který byl v nich, zůstal s námi. Stan jsme pak používali každý rok v našem městě. Stanová misie se následně stala trvalým zdrojem projevů Boží moci mezi nevěřícími. Během jedné stanové evangelizace alespoň patnáct mladých lidí z místního sídliště vydalo svědectví o uzdravení. Jedno chromé děvče začalo před zraky všech zpříma chodit. Další den tato dívka začala poprvé jezdit na kole.

Duch misie trvale povzbuzuje naši víru. Určitě je to něco, čím by Pán rád obohatil naše společenství. Přijímejme služebníky s určitou služebností a dovolme, aby zaseli mezi námi to, co jim bylo dáno k budování církve.

Dát prostor Boží milosti udělené skrze starší sboru

Verš z listu Titova 1,5 (... *abys dal do pořádku to, co ještě zbývá a ustanovil po městech starší, jak jsem ti přikázal*) byl pro mne motivací odejít do Ostravy a podílet se na jeho naplnění. Zde vidím, jak se chce Boží milost v obrovské míře projevit skrze službu starších. Proto věřím, že mezi první kroky, které potřebují realizovat menší společenství, patří, aby jim bohabojní vedoucí (ať už z mateřského sboru nebo z oblasti) pomohli najít a ustanovit starší. To byla jedna z prvních věcí, kterou nám Pán pomohl učinit jak ve sboru v Havířově, tak i v nově se formujícím sboru v Ostravě. Šlo o to vybrat starší, pod jejichž vedením se budoucí sbor bude dál rozvíjet.

V tomto bodě považuji za důležité prosit Boha, aby nám konkrétní kandidáty ukázal. Lidská hlediska a zájmy a rychlá ustanovování starších do služby nás jako sbor mohou stát mnoho trápení. Proč bylo důležité pro apoštola Pavla, aby Titus ve městech ustanovil starší? Nejspíš v těch městech byla menší obecnoství křesťanů, která zůstávala bez vedení, péče a ochrany. Jakmile Titus tento úkol splnil, mohla tato společenství mít mezi sebou „Boží správce“ (Titus 1,7).

Proč je ještě důležité, aby i menší obecnoství měla mezi sebou starší? Často se stává, že Boží pomazání spočine na starším a začne se u něj projevovat Boží služebnost

(viz příklad Filipa v knize Skutků). V Havířově jsme mohli rozeznat, že mezi staršími dal Bůh povstat služebnosti učitele a evangelisty. Tito starší pak měli velkou svobodu rozvíjet své obdarování. Brzy si toho všiml celý sbor a lidé pak s mnohem větší důvěrou následovali ty, u kterých viděli pomazání. Takto se z členů přirozeně rodí noví služebníci, když vyrůstají ve stínu a přítomnosti starších s konkrétní služebností.

Dalo by se říct, že menší sbor = menší problémy, větší sbor = větší problémy. To může vést k tomu, že vedoucí většího či velkého sboru je vystaven jen tlaku na výkon a pracovnímu vypětí. Stává se, že okolnosti jej nutí, aby pořád řešil různé záležitosti, zařizoval, plánoval a neměl čas hledat zjevení a případná varování Ducha svatého. Vedoucí menšího společenství čelí v tomto ohledu menšímu riziku. Nehrozí mu totiž tolik, že se stane služebníkem lidí. Ve velkém sboru je mnohem větší pokušení podlehnout proudu povinností než zůstat ve stanu setkávání na okraji tábora, jak to dělával Mojžíš.

V roce 2000 jsem předal sbor v Havířově a nastoupil do stanice v Ostravě s cílem založit sbor a ustanovit v něm starší. Myslel jsem, že po čtrnácti letech už o vedení sboru něco vím a jen použiju zkušenosti z minulosti. Překvapilo mě, že skoro nic z toho v Ostravě nefungovalo. Bylo třeba znovu od počátku hledat Boží cesty pro služby jako vyučování, evangelizace, vedení. Vždyť lidé v každém městě jsou jiní, a to co s nadšením přijímali v Havířově, v Ostravě vstřebávali jen s velkou ostražitostí. Uvědomil jsem si, že větší města mohou mít někdy silnější duchovní opevnění a hradby než města menší a mladší.

Větší sbor se může dostat do pokušení, že v něm jedinec ztratí tu cenu, kterou u něj vnímá Pán jen proto, že zanikne v množství.

Menší sbory mají tu výhodu, že pokud nerostou, tak alespoň mohou věnovat více úsilí přípravě kvalitních učedníků, a to stojí za to. Nejvíce však záleží, jakého ducha udržují vedoucí mezi sebou. To totiž ovlivní celý velký nebo malý sbor.

Bohuslav Sikora byl šestnáct let pastorem sboru Apoštolské církve v Havířově a následně založil sbor Apoštolské církve v Ostravě, jehož je současným pastorem. S manželkou Marií mají dvě dospělé děti.

Naše cesta k finanční soběstačnosti

Jiří Kastelník

Před devíti lety jsme se jako sbor rozhodli udělat krok víry, opustili jsme praxi přijímání peněz od státu a vrátili se k biblickým principům zabezpečení životaschopnosti sboru. Od ledna roku 2010 náš sbor funguje bez státních dotací na platy duchovních a peněz z restitucí. Nemáme zahraniční podporu, mecenáše, nevyvíjíme ziskovou činnost. Veškeré finanční prostředky, kterými disponujeme, pramení z věrného dávání našich členů (možná lépe řečeno: pramení z vnímání církve jako nedílné součásti našich životů).

Byl jsem požádán, abych se s čtenáři MPLT podělil o to, jaká byla cesta k našemu rozhodnutí stát se finančně plně samostatným sborem a jaké je dnešní ovoce tohoto rozhodnutí.

Otazníky a důvody (rok 2009)

Když jsme byli v roce 1999 ustanoveni sborem, tehdy to znamenalo, že se jako pastor stávám zaměstnancem církve placeným ze státních peněz. Deset let jsem pobíral státní plat. Otázka přijímání peněz od státu mě začala znepokojovat až počátkem roku 2009.

S tím, jak ze společnosti postupně mizela optimistická porevoluční nálada a vstřícnost vůči církvi začala uvadat, se stále častěji objevovaly signály, že vláda ani veřejnost již církev podporovat nechtějí. Ze strany sekulární společnosti sílilo volání po odluce. „Proč by měl stát platit církvi za služby, které si neobjednal?“ byl charakteristický výrok té doby. Diskutovaný biblický argument pro přijímání podpory od státu z Ezdráše 1,1-6 (o rozhodnutí perského krále Kýra, aby byl Hospodinův chrám budován z majetku obyvatel říše) začal rychle ztrácet na váze. Navíc z před-revolučního období státního financování církve byly cítit spíše metody dohledu nad církvemi a jejich korumpování (slovníková definice: korumpovat znamená nějakým vlivem, často penězi, dosahovat nesprávného jednání někoho, podlamovat zásadovost a správné postoje). Tím nechci říct, že jsme tomu systému podlehlí – chci jen vzpomenout, že zákon č. 218/1949 Sb. se výroku krále Kýra nepodobal.

Další pobírání státního platu se pro mě osobně začalo stávat otázkou svědomí. Příslloví 23,6-8 radí: „*Nejez chléb nepřejícího člověka, který ti říká jez a pij, ale jeho srdce s tebou není. Vyzvrátíš to, co jsi snědl, a promarníš svá příjemná slova.*“ Začal jsem vnímat, že jím chléb, který bych raději jíst neměl.

Další věcí, která mě znepokojovala, byly některé známky závislosti církve na dotacích. Všiml jsem si momentů, kdy některá rozhodnutí přestávala mít rysy chození vírou, ale byla ovlivněna možnostmi státní podpory. Shodou okolností jsme se v roce 2009 jako sbor finančně podíleli na sanaci jednoho projektu, který přestal plnit podmínky pro získání dostatečné státní podpory. V této situaci se namísto duchovního účelu, kterému projekt sloužil, začalo mluvit o podmínkách, které je potřeba splnit k získání dotací. Rádi demonstrujeme cestu víry pomocí přísloví: „Když dá Bůh kravičku, dá také travičku.“ Kristově církvi nesluší, aby její rozhodování podléhalo množství přiděleného „krmení“.

Tyto signály ve mně probouzely touhu vidět, jaké by to bylo, jít plně cestou víry – podle slov: „*Hleďte však nejprve Boží království a jeho spravedlnost, a to všechno vám bude přidáno*“ (Mt 6,33), „*Neberte si nic na cestu*“ (Mk 6,8), „*Pro jméno Kristovo se vydali na cesty a od pohanů nic nepřijímají*“ (3J 1,7) – Také Abraham odmítl velkorysost sodomského krále slovy: „*Pozvedl jsem ruku k Hospodinu Bohu Nejvyššímu, Tvůrci nebes a země, že z ničeho, co je tvé, nevezmu ani šňůru nebo řemínek u sandálů, abys neřekl: Já jsem učinil Abrama bohatým.*“ (Gn 14,22-23)

Avšak nejsilnější podnět pro otevření otázky dalšího přijímání státních dotací se nacházel přímo v našem sboru. Byl to náš pokřivený postoj k péči o lidi a financování služebníků – zvláště když šlo o peníze na živobytí. Uměli jsme se dobře postarat o věci, ale ne o lidi. Lidi nám platil stát a my se starali o všechno ostatní. Znal jsem to i na sobě. První roky jsem žil pouze ze státního příspěvku, bez účasti sboru. Když jsme se jako rodina ocitli ve finanční nouzi, uvědomil jsem si, že sbor o to nejvíce starost. Nebyla to jejich chyba, byl jsem zaměstnanec nadřazeného subjektu a plat je přece starostí zaměstnavatele. Tento vzorec myšlení se v našem sboru přenášel i do ostatních oblastí, včetně podpory misionářů (i oni byli „lidmi s příjmem

od státu“). Přitom náš sbor dokázal být velmi štedrý a velkorysý, pokud se jednalo o technické vybavení, nemovitosti, evangelizační činnost a materiály. I v případě misijních sbírek se největší štedrost projevovala, když šlo o věci, ne o lidi. Dát člověku na živobytí nebylo zvykem, byly by to „projedené peníze“. Pokud už jsme chtěli někomu osobně pomoci, bylo potřeba to trapně argumentovat. A přitom prvotní církev se za nasbírané peníze starala zvláště o živobytí lidí: sirotků, vdov, služebníků a misionářů – „*rozdělovali všem podle toho, jak kdo potřeboval*“ (Sk 2,45; 4,35).

V Božím slově je napsáno: „*Pán ustanovil, aby ti, kteří zvěstují evangelium, měli z evangelia obživu*“ (1K 9,14), a toto ustanovení se má odehrávat **ve vzájemnosti mezi tím komu je slouženo a tím kdo slouží**: „*Kdo je vyučován v slovu, nechť se s vyučujícím dělí o všechno potřebné k životu*“ (Ga 6,6). Státní dotace na platy duchovních v tom jsou jaksi navíc. Těm, kteří odmítali naplnit Galatským 6,6 bylo napsáno: „*Nemylte se, Bohu se nikdo nebude vysmívat. Co člověk zaseje, to také sklídí.*“ A naopak, těm, kteří se správně zhostí této své úlohy „*roste zisk, který se připisuje k jejich dobru*“ (F 4,17). Tato laskavá vzájemnost mezi duchovní službou a fyzickou péčí nám ve sboru chyběla. A zůstávala otázka, nakolik člověk může účinně přijímat duchovní péči, pokud se „*vysmívá Bohu*“?

Ve stavu, kdy naši roli péče o živobytí duchovních služebníků suploval stát, mi připadalo nemístné tyto principy vyučovat. Neměli bychom je ani jak uchopit. Vnímám, že se to nenaučíme, pokud současně s tím nezměníme naše fungování.

Jsou i další velmi zajímavé důsledky, které plynou z přijetí Pánova ustanovení 1K 9,14 a Ga 6,6. Přesahuje to rozsah článku, tak jen náznakem: kdybychom neučili jen půl pravdy a neoddělovali starozákonní řád desátek od řádu levitů, spatřili bychom, jak elegantní systém vzájemné závislosti to vytvářelo. Když levité dělali dobře svou práci, měli podíl na požehnání Izraele. Pokud selhávali, klesali s nepožehnáním Izraele i oni. Desátky zároveň vytvářely adekvátní strukturu duchovní služby. Peníze z jiných zdrojů mají tendenci ji nepřiměřeně nafouknout.

Proces odluky

Nebylo jednoduché tuto otázku ve sboru nastolit: znamenalo to nutně otevřít pravdy, o kterých jsme nikdy předtím neučili a nepraktikovali je (1K 9,14 a Ga 6,6). V mém případě to znamenalo ujistit se o svých postojích a motivech – nejsem „*najatý za mzdu*“ (J 10,13) a ujistit o tom i sbor (1K 9,12,15-18). Počítat s možností, že si ke službě přiberu břemeno světského zaměstnání. Naučit se otevřeně a bez předsudků mluvit o penězích, což je pro některé „citlivé téma“. Věděl jsem také, že pokud s tím začneme, následný proces spotřebuje spoustu času a energie.

Nejdříve jsme to zvažovali na staršovstvu. Ujasnili jsme si, že nám jde hlavně o to jít správnou cestou, i kdyby měla být těžší. Jako základ jsme položili rozhodnutí řešit tuto otázku nad Biblií, čistě z hlediska správnosti, bez ohledu na praktické dopady. S vědomím, že děláme krok víry.

Když jsme v tom našli jednotu, prodiskutoval jsem to i s některými přáteli mezi pastory a biskupem.

Protože se jednalo o rozhodnutí, které se prakticky týkalo všech členů sboru, vytvořili jsme k tomu účelu setkávání, které zahrnovalo všechny muže sboru. Tam jsme vše během roku zvažovali. Zabývali jsme se pečlivě všemi námitkami (mimořadně, veškeré námitky „proti“ byly pouze pragmatické, typu: „Když platíme tak vysoké daně, mohli bychom z toho něco mít“, „Stát platí duchovní, protože z toho má prospěch“, „Je to uzákoněné, a zákonům bychom se měli podřídit“), dokud jsme nedošli plného konsenzu. Závěr odmítnout státní dotace jsme zformulovali a schválili na sborovém shromáždění s platností od 1. 1. 2010

Roky samostatnosti

Sbor se rozhodl zajistit plat pastora – což znamenalo hned v lednu odvést na ústředí veškeré mzdové náklady, které předtím plynuly z dotací. Podle dosavadních příjmů jsme na to neměli mít. Měli jsme tehdy již vlastní sborovou budovu, kterou jsme stále spláceli, misijní stanici a podporovali zahraniční misii. Ale šli jsme do toho s vírou. Podle lidských odhadů mohlo rozhodnutí představovat finanční propad kolem dvaceti tisíc korun měsíčně. Ale už po prvním měsíci jsme viděli, že v pokladně nechybí ani koruna. Během jediného měsíce narostla věrnost a štedrost lidí o celou tuto částku – aniž jsme sbor k tomuto kroku povzbuzovali. Vznikla nezávislá volená platová komise, která v této věci plně rozhoduje (podpora nejde jen cestou oficiálního platu). Během pár let byla i sborová budova bez dluhů a rovněž velmi narostl náš misijní rozpočet.

Abyste si mohli udělat konkrétnější představu: dnes máme ve sboru sedmdesát lidí (čtyřicet dospělých a třicet dětí) – z toho je dvacet sedm lidí, kteří ze svých příjmů věrně dávají (zaměstnaní, důchodci a ženy v domácnosti), zbytek dospělých jsou studenti bez příjmů a pár lidí, kteří se nepodílejí pravidelně. Veškeré naše příjmy tvoří desátky, dary a misijní závazky. Činnost a provoz sboru včetně budovy a její rekonstrukce a odvod desátku z desátek činí třicet procent z příjmů. Mzdové náklady činí čtyřicet procent. Na misii sbor dává třicet procent ze všech příjmů.

Po celou dobu jsme neměli žádné finanční potíže a podobný stav trvá od roku 2010 i ve všech rodinách našeho sboru. Na Ježíšovu otázku: „*Když jsem vás poslal bez měšce, mošny a sandálů, měli jste v něčem nedostatek?*“ můžeme nejen jako sbor, ale i jako rodiny odpovědět: „*V ničem*“ (L 22,35). Nejvíce mě na tom těší změna smýšlení celého sboru – rozkvetla štedrost i zájem o lidi ve službě. Roste zisk, který se před Bohem připisuje na účet našich lidí.

Jiří Kostelník je pastorem sboru Apoštolské církve v Kopřivnici.

PŘEKONÁVÁNÍ KONFLIKTŮ V MALÉM SBORU

James D. Wilkins

Včera vás někteří členové vašeho sboru obrali o radost, pokoj a několik hodin vaší produktivní doby. V noci na dnešek vás připravili o spánek. Dnes se cítíte pod psa, jste skleslí a bez nálady. Ti, kdo vyvolávají konflikty, jsou jako zloději. Zároveň to však jsou lidé, které milujete – lidé, k nimž vás Bůh povolal, abyste je budovali, posilovali a rozvíjeli jejich potenciál na maximum; lidé, které máte vystrojovat k dílu služby.

Tento článek vám pomůže nalézat způsoby, jak co nejméně bolestivě překonávat konflikty a těšit se zdravému osobnímu i sborovému životu.

PŘEKONÁVÁNÍ KONFLIKTŮ

Konflikty vytvářejí stres. Stres člověka vnitřně užírá, takže hledá způsoby, jak ho uvolnit. Někteří pastoři k tomu bohužel zneužívají nedělní kázání. S mikrofonem v ruce pobíhají po pódii svých sborů a poučují odtud zmíněné zloděje, kteří je okradli o jejich klid.

Existují však lepší způsoby, jak uvolnit vaši bolest a nastolit v Boží rodině duchovně zdravou atmosféru. Malachiáš 2,16 vás vyzývá, abyste zkoumali svého ducha a nejednali záludně. Stav pastorovy mysli může mít dalekosáhlé následky. Uprostřed konfliktní situace dokáže pastor přispět jak k jejímu prohloubení, tak k vyřešení vzniklé krize.

Vaše jednání jako pastora je do značné míry ovlivněno tím, jak konfliktům rozumíte teologicky. Budete-li přesvědčeni o tom, že mezilidské konflikty nemusí vždy znamenat jen problém, pomůže vám to v noci dobře se vyspat a jednotlivé spory tvůrčím způsobem překonávat. Pokud však na konflikt za všech okolností nahlížíte jako na hřích, bude pro vás těžké pomáhat lidem, kteří konfliktními situacemi procházejí. Příklad z patnácté kapitoly Skutků ukazuje, že konflikt může někdy napomoci k objasnění určité klíčové otázky a zjevení Boží vůle. Jeruzalémský koncil například objasnil zásadní doktrinní otázku, čímž otevřel dveře k tomu, aby se pohané mohli připojit ke Kristovu tělu.

Dobrý pastor konflikty nevyvolává. Zároveň však před nimi ani neutíká a nedovoluje, aby narušovaly jeho osobní charakter a duševní klid. Existují dva dobré důvody, proč musíte v malém sboru věnovat pozornost správnému zvládnání konfliktů. Jsou jimi zdraví Kristovy církve a vaše osobní duševní zdraví.

Naučit se tvůrčím způsobem překonávat konflikty v malých sborech často představuje velkou výzvu. Menší sbory mnohdy sestávají z několika menších rodin nebo jejich podstatnou část tvoří jedna rozšířená rodina, která k dotyčné místní církvi náleží již řadu let. Takové rodiny se někdy domnívají, že by jejich přání měla být brána s větší vážností, než přání ostatních, kteří do sboru nechodí tak dlouho, nebo v něm nemají tolik příbuzných. V takových společenstvích často vznikají konflikty. Kdykoli vyvstane nějaký spor, nedokážou tito lidé uznat, že ho svým postojem ve skutečnosti sami zapříčinili. Považují se za sloupy a pilíře církve, za lidi, kteří nejlépe vědí, co je pro sbor nejlepší. Někdy dokonce svolají sbor a rodinu, aby vám řekli, že jsou rádi, že jste jejich pastorem a že vás přijímají do rodiny – zejména pokud jako pastor ve sboru právě začínáte.

Konflikty vytvářejí stres. Stres člověka vnitřně užírá, takže hledá způsoby, jak ho uvolnit.

Pastoři menších sborů si musí uvědomit, že řešení konfliktů je nedílnou součástí jejich služby. Tím nejlepším způsobem překonávání konfliktů je hledat řešení v jejich nejranější fázi. Známkou bublajícího konfliktu často bývá pocit napětí. Problém se žel obvykle rozrůstá a prochází různými fázemi, až dospěje k nevyhnutelné konfrontaci. Vedoucí rané novozákonní církve vedli lidi s opačnými názory k tomu, aby spolu o věcech hovořili a pracovali na řešení problémů, dokud nedospějí k řešení. Potřebujeme dělat totéž.

STYL ŘEŠENÍ KONFLIKTŮ

Jako pastoři potřebujeme zvolit pro každou konkrétní situaci vhodný styl zvládnání konfliktu. Jednou z nejhorších chyb, jaké se můžete dopustit, je vybrat pro danou okolnost špatnou metodu řešení konfliktu. Většina pastorů řeší všechny typy takových situací stejně s tím, že pokud jejich oblíbená metoda nezabere, mají v záloze ještě jinou. Je však dobré znát co nejvíce stylů zvládnání konfliktů a učit se cíleně vybírat pro každou situaci ten nejvhodnější. Porovnejte svůj oblíbený způsob s následujícím výčtem a popisem technik.

Strkání hlavy do písku

Člověk preferující tento styl rád věří tomu, že žádný konflikt ve skutečnosti neexistuje. Když už musí uznat existenci problému, obvykle zaujme postoj, že od něj dává ruce pryč a nechce se ve vzniklé situaci nijak angažovat. Doufá, že konflikt sám pomine bez nutnosti jeho zásahu. Více se zajímá sám o sebe než o hledání řešení.

Lidé, kteří takový styl používají, ve skutečnosti tlačí své okolí k tomu, aby konflikt vyřešil někdo jiný. V některých

případech je v pořádku vyhýbavý styl použit. Příkladem je problém, který je natolik triviální, že ani nestojí za naší pozorností. Jestliže však budete tento přístup používat soustavně, lidé na vás brzy začnou nahlížet jako na člověka, který se na vedoucí pozici nehodí. Vaši oponenti toho navíc zneužijí a začnou si vytvářet vlastní mocenskou síť. Díky tomu ve vás poroste frustrace a nepřátelský postoj, a nakonec stejně nebudete moci existující problém ignorovat a budete se mu muset postavit čelem.

Usmiřování

Tento styl řešení konfliktů preferují lidé, kteří milují dobré vztahy. Jejich mottem je, že vztahy jsou vždy důležitější než problémy. Vynakládají obrovské úsilí, aby předávali lidem své myšlenky způsobem, který nepovede k rozdělení. V jistých situacích je určitě vhodné tento přístup použít, ne však ve všech. Pastor, který soustavně používá tuto metodu, se nakonec vyčerpá, protože problém, který způsobuje rozdělení, nikdy nezmizí. Navíc lidé zapojení do dlouhodobého konfliktu začnou stupňovat své požadavky a začnou být čím dál agresivnější. Pastor bude zažívat rostoucí stres, protože je nesmírně obtížné usmívat se ve chvíli, kdy je vám do pláče. Po několika letech nebo měsících možná pastor na svou funkci rezignuje a začne pracovat pro jiný sbor, kde však bude svou chybu opakovat.

Vyjednávání

Pastor, který používá tuto techniku, se snaží jednotlivé strany přesvědčovat, aby za účelem nalezení vzájemného kompromisu a prosazení alespoň části svých požadavků v něčem druhé straně ustoupily. Vytváření tlaku na dosažení dohody znesvářených stran skutečně může vést k řešení konfliktu. Technika vyjednávání často vede k dobrým výsledkům. Člověk, který tento přístup využívá, bývá přesvědčivý, obvykle však zároveň citlivý. Nevýhodou této metody je, že někdy bývá obětováno nejlepší řešení za účelem dosažení méně bolestného scénáře. Ačkoliv není ideální tuto techniku používat v každé situaci, vždy je lepší k ní přistoupit, než nedělat vůbec nic a zanechat konflikt nevyřešený. Tento styl je vhodné aplikovat v situacích, kdy hrozí, že znesvářené strany svou agresivitou zničí celý sbor. Tehdy je lepší hledat vzájemně uspokojivé řešení. Nebezpečí tkívá v tom, že nalezené kompromisní řešení lidé nevezmou plně za své. Aby ho za své přijali, musí cítit, že se na hledání řešení sami aktivně podíleli. Jinak se jím budou řídit jen na půl plynu.

Pastor jednoho menšího rodinného sboru úspěšně použil kombinaci usmiřovacího a vyjednávacího stylu. Dvě třetiny zmíněného sboru tvořili dva bratři a jejich rozvětvené rodiny a poslední třetinu dlouholetí členové sboru, kteří nepatřili ani k jedné z těchto rodin. Ve sboru často docházelo k problémům a někdy vznikaly konflikty i mezi oběma velkými rodinami. Žádný pastor ve sboru dlouho nevydržel. Jeden z členů rodiny se potom stal kazatelem, a tak si členové sboru řekli, že řešením jejich problémů bude nechat ho pastоровat svůj domovský sbor. Vše fungovalo do chvíle, než jeho strýc začal na některé věci projevovat odlišné názory. Nabízelo se v minulosti mnohokrát osvědčené řešení – získat pro sbor nového pastora.

Na sbor skutečně nastoupil nový pastor. Byl to klidný, zralý člověk, a na sboru vydržel po mnoho let. Neustále lidem svým vzorem zjevoval ovoce Ducha a začal vzájemně

soupeřící členy sboru učít tomu, aby se v zájmu zachování jednoty vzdali některých svých práv. Ve společenství zavládl pokoj. Sbor rostl a prospíval.

Silové řešení a zastrašování

Tento styl nastolí ve sboru atmosféru útlaku. Lidé jsou pod trvalým tlakem, což může vést k tomu, že opomenou s ostatními sdílet důležité informace a fakta. Právě ty však mohou vést k nalezení odpovědi na vzniklý problém. Pastor, který používá metodu zastrašování, obvykle sleduje jen své osobní zájmy a je předem rozhodnutý, která strana má vyhrát. Jeden pastor vyprávěl, že v rané fázi své služby vstupoval do každého konfliktu s cílem vyhrát ho. Dokonce i tehdy, když ve sporu v nějakém okamžiku ustupoval nebo se téměř vzdával, dělal to jen proto, aby jej nakonec mohl kompletně vyhrát. Jestliže ale pastor nahlíží na konflikt jako na situaci, z níž vždy musí někdo vzejít jako vítěz a jiný jako poražený, stane se nakonec jedním z poražených on sám. Nevědomky totiž své přátele i oponenty naučí tomu, že vyhrává ten, kdo si získá větší moc. Dříve nebo později se o to někdo pokusí.

Čas od času ve sboru nastane situace, kterou lze vyřešit pouze silově, přijetím tvrdého manažerského rozhodnutí. K podobným zásahům by se však mělo přistupovat jen ojediněle. Časté projevy autokratického způsobu řešení konfliktů vedou k ubývání lidí ve sborech. Jednoho dne v takovém sboru zbude jen malá hrstka lidí. Pastor pak vyhlásí, že teď se sbor konečně pročistil. Možná dokonce oznámí, že pročištěvání sborů je jeho povoláním a odejde provádět čistky do dalšího nebohého společenství. Mnohé lidi zanechá ve zmatcích a v rozhořčení z toho, že se nikdy nikdo nezajímal o jejich názor.

Vzájemná spolupráce

Zřejmě nejúčinnějším způsobem pravidelného řešení a předcházení konfliktů je usilovat o vzájemnou spolupráci jednotlivých stran. S použitím této metody pastor (nebo jiný moderátor diskuse) usiluje o zapojení obou znesvářených jednotlivců či skupin. Snaží se je zapojit do definování jejich problému, návrhu řešení a odsouhlasení kroků k jeho implementaci. Nejprve se obvykle několikrát sejde s každou stranou zvlášť, ještě dříve, než je přivede k sobě, aby hledali společné řešení. Lidé obvykle podpoří to, čemu sami pomáhají vzniknout. Stane se tak z toho jejich osobní, rodinná záležitost. Cílem je v průběhu hledání řešení konfliktu vést zúčastněné strany k tomu, aby nekonfrontovaly jedna druhou, ale problém. Zabere to čas, ale vynaložené úsilí se jistě vyplatí.

Tento přístup si klade dva základní cíle, a to dosáhnout spokojenosti všech zainteresovaných lidí a posílit nebo alespoň udržet stabilitu a zdraví celého společenství. Jestliže se toto v malém sboru nepodaří, výsledkem bude ještě menší sbor. Pastoři někdy hledají snadná východiska a ponechávají rozhodnutí v těžkých situacích na staršovstvu. Jestliže je však v konfliktní situaci přijato direktivní řešení, nemůže být dosaženo právě zmíněných cílů. Namísto vzájemné spolupráce zainteresovaných stran na hledání řešení přijde vnější rozhodnutí, které z jedné strany učiní vítěze a z druhé poraženého.

Řešení problémů vzájemnou spoluprací vyžaduje jedinečnou kombinaci dovedností jako je trpělivost, asertivita

a pružnost. Každá ze stran musí věřit, že pastor rozumí tomu, že jejich cíle jsou důležité. Povinností pastora je však zároveň rozlišovat mezi fakty a názory. Musí vytvořit atmosféru, v níž lidé rozumí tomu, že budou-li společně pracovat na hledání vzájemně přijatelného řešení, jistě k němu nakonec dospějí. Každý tým získá příležitost být vítězem, protože se obě oponentní strany na řešení musí domluvit. Z čehokoliv ze svých požadavků ustoupí, učiní to dobrovolně. Hledání řešení spoluprací obou stran je ve většině situací nejlepší metodou překonávání konfliktů. Pastor však musí mít k dispozici dostatek času. Jestliže jej nemá, je řešením svižnější hledání ústupků a kompromisů.

ZÁVĚR

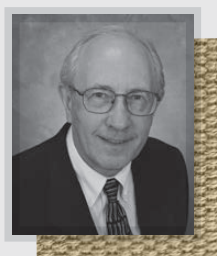
Jak jsem již uvedl, většina pastorů používá na všechny konfliktní situace jednu oblíbenou a jednu záložní metodu. Chcete-li zjistit, jaká metoda je vaše hlavní, a jaká záložní, všimněte si, k jakým řešením tíhnete, když se dostanete pod tlak. Když se dlouho nedostavuje kýžený pokrok, člověk je v pokušení sáhnout po záložní metodě. Moudrý pastor ale vždy cíleně volí ten styl řešení konfliktů, který se pro danou situaci hodí nejlépe a po náhradní metodě sáhne, jen pokud ta nejlepší k ničemu nevede.

Za všemi přístupy k překonávání konfliktů musí stát mocný aspekt modlitby.

Za všemi přístupy k překonávání konfliktů musí stát mocný aspekt modlitby. Modlitba je důležitější než všechny manažerské dovednosti dohromady. Dokáže nejen zmocnit vedoucího k pozitivnímu přístupu k řešení sborového konfliktu, ale zároveň mu dá možnost přijmout řešení dané situace, které přichází od Boha. Pastor tak bude v předstihu znát řešení vzniklé situace a porozumí výsledku, k němuž má jeho úsilí směřovat.

Moudří pastoři rozumí tomu, že není nutné, aby křesťané likvidovali církve a jeden druhého, a proto hledají cesty k překonávání konfliktů. Používají k tomu moc modlitby a Bohem dané dovednosti k nalézání správných řešení.

James D. Wilkins je bývalým superintendentem oblasti Nebraska v Assemblies of God. Je zakladatelem služby Assist Ministries, Inc. zaměřené na pomoc pastorům malých sborů.

Termín: 2. - 3. listopadu 2018
Konferenční centrum Immanuel

KRÁSNÁ

*Konference pro ženy a dívky
krásné tady a teď...*

Pořádá Apoštolská církev

Program: biblické poselství, chvalozpěvy, modlitby
módní přehlídka EDDE (*Edity Dlouhé*) a další...

Více informací: www.evanet.estranky.cz

VÝZNAČNÁ SETBA – VĚČNÁ SKLIZEŇ

SKLIZEŇ UPROSTŘED HLADOMORU | 8. část
DOBŘE VYZNÁNÍ VÍRY | 9. část

Rick Thomas

SKLIZEŇ UPROSTŘED HLADOMORU (8. část)

Co byste dělali, kdyby vám zemřel otec, v důsledku špatné investice jste přišli o všechny peníze a vaší rodině hrozilo vyhladovění?

Právě v takové situaci se po smrti Abrahama ocitl Izák. Bible zaznamenává, že „v zemi nastal hlad“ (Genesis 26,1) a lidé – podobně jako za předchozího sucha – houfně utíkali do Egypta.

S Izákem měl ale Hospodin jiné plány. Nařídil mu: „Nesetupuj do Egypta. Přebývej v zemi, kterou ti určím. Pobývej v této zemi jako cizinec. Budu s tebou a požehnám ti. Neboť tobě a tvému potomstvu dám všechny tyto země a naplním přísahu, kterou jsem přísahal tvému otci Abrahamovi“ (Genesis 26,2-3).

Uprostřed jeho zdánlivě ponurých vyhlídek mu Pán navíc řekl: „Izáku, nejenže si přeji, abys zůstal, kde jsi. Chci, abys vzal všechna semenaínka, která máš, a začal je zasévat.“

Dokážu si představit, jak Izák namítl: „Počkej, Pane. Žádáš ode mne už tak dost těžký úkol, když chceš, abych zůstal v této vylidněné zemi. A teď se mám navíc zbavit všech semínek, která mi otec odkázal?“

Bůh mu odpověděl: „Ano. Puť je z rukou a uvolni je!“ Písmo říká: „Izák v té zemi zasel“ (Genesis 26,12).

BOŽÍ ZASLÍBENÍ

Jen na to pomyslete! Půda vysušená suchopárem byla noční můrou každého farmáře. Nikdo by do ní své vzácné semeno nevložil. Izák to přesto udělal, protože mu to Bůh přikázal!

Samozřejmě zpočátku váhal a chtěl si udržet to, co měl v ruce. Pán mu však přikázal: „Zasej!“

Izák jednal v poslušnosti. Proč? Protože mu Bůh dal stejné zaslíbení, které svěřil již jeho otci Abrahamovi: „Rozmnožím tvé potomstvo jako nebeské hvězdy a dám tvému semeni všechny tyto země. Ve tvém semeni si budou žehnat všechny národy země, protože mne Abraham uposlechl a zachovával, co jsem mu uložil, mé příkazy, má ustanovení a mé zákony“ (Genesis 26,4-5).

Mohl snad odmítnout poslušnost Pánu, který se zavázal tak mocným slibem?

Izák odmítl hledět na okolnosti a přidat se k průvodu těch, kteří utíkali pryč. Uvědomil si, že na jeho životě je speciální povolání, které se musí naplnit.

CO ZPŮSOBILO ZMĚNU?

Tento příběh je úžasnou lekcí i pro nás! Nesmíme zasévat na základě pozorování jiných lidí a jejich dobrých či špatných zkušeností. Úrodu musíme plánovat vždy proto, že nás k tomu vede Bůh!

Izák zoral půdu, která nikomu jinému nevydala úrodu. Přesto přijal slavnou odměnu. Co způsobilo změnu?

Měl k dispozici to, co ostatní neměli – záruku nebeského zaslíbení!

Bible říká, že Izák nejen zasel, ale „sklidil onen rok stonásobně, protože mu Hospodin požehnal“ (Genesis 26,12).

To člověku pořádně provětrá mozek! Stonásobný výnos v „tomtéž roce“ – v roce hladomoru. Zatímco Izák sklízel, všichni ostatní umírali hladem.

Možná si musel najmout ochranku, aby střežila jeho úrodu, protože byl jediným člověkem, který v tom roce zažil hojnou sklizeň.

Pro Izáka to ovšem představovalo teprve začátek požehnaní přicházejících do jeho života. Písmo říká: „A on se rozmáhal a stále bohatl, až byl velmi bohatý. Měl stáda brávy a skotu a mnoho čeledi a Pelištejci mu záviděli“ (Genesis 26,13-14).

„JSI DĚDIC!“

Proč k nám tento příběh tolik promlouvá a připadá nám aktuální i v současnosti?

I my máme něco, co okolní svět k dispozici nemá – zaslíbení Všemohoucího ohledně naší slavné budoucnosti.

A navíc v nás – díky tomu, že jsme přijali Krista – přebývá Boží přirozenost.

Přátelé, stejná smlouva, kterou Bůh uzavřel s Abrahamem a Izákem, náleží i nám! Pamatujte: „Jestliže jste Kristovi, jste símě Abrahamovo, dědicové podle zaslíbení“ (Galatským 3,29).

Potřebujeme rozpoznat důležitost Boží řeči k Izákovi.

Hospodin mu řekl – a říká i nám: „Chystám se ve tvém životě jednat na základě zaslíbení, které jsem dal tvému otci. Protože jsi jeho dědicem, týká se toto zaslíbení i tebe!“

Díky Bohu!

NOVÝ ZAČÁTEK

Podobně jako Izák máme i my úžasné dědictví.

Uprostřed zkaženého světa kdysi Pán povolal muže jménem Noe. Byl to „muž spravedlivý, bezúhonný ve své generaci, který chodil s Bohem“ (Genesis 6,9).

Pán mu nařídil, aby postavil archu. Stal se kvůli tomu terčem posměchu pro ostatní lidi, protože žádný déšť dlouho

nepřicházel. Jakmile však Bůh prorhl nebesa a voda zaplavila zemi, Noe se svou rodinou a jeden pár od každého druhu zvířat se zachránili.

Když velká potopa polevila, řekl Bůh Noemovi: „Vyjdi z archy ty a s tebou tvá žena i tvoji synové a ženy tvých synů. Vyveď s sebou všechno živé, co je s tebou ze všeho tvorstva: ptactvo, dobytek a všechny plazy pohybující se na zemi; ať se na zemi hemží, rozplodí se a rozmnoží se na zemi“ (Genesis 8,16-17).

Okamžitě poté, co vkročili na suchou zem a postavili oltář díkyvdání, ustanovil Bůh neměnný zákon setby a sklizně, který bude platit „po všechny dny země“ (verš 22).

Byl čas nového začátku. Poté, co byl svět očištěn, Bůh Noemovi ukázal, jak má správně zasévat.

„STÁRNEME!“

Genesis 11 mapuje rodokmen jednoho z Noemových synů, Šéma, až k Abrahamovi, kterému bylo řečeno: „Tuto zemi dám tvému semeni“ (Genesis 12,7). Bůh mu zaslíbil, že se stane otcem velkého národa.

Abraham musel projít těžkými zkouškami, než se naučil, kde a jak má zasévat.

Pán svého vyvoleného vedoucího opakovaně ujišťoval, že se jeho potomstvo rozroste v mocný národ. O jakém potomstvu ale mluvil? Vždyť Abraham se Sárrou stárli a po dětech ani vidu, ani slechu.

Byl tu více než devadesátiletý muž s o deset let mladší manželkou, kteří uvěřili, že jim Bůh dá dítě.

Sára, nedočkavá odpovědi, přivedla k Abrahamovi svou egyptskou otrokyni Hagar. Protože otroci byli považováni za majetek svých pánů, Sára řekla svému muži: „Ona je mým majetkem – chci ti ji dát. Vyspi se s ní, a jestliže zplodíte dítě, bude i moje.“ A dodala: „Snad skrze ni založím rodinu“ (Genesis 16,2; KJV).

Byla to špatná úvaha, Abraham však přesto svou ženu uposlechl. Vyspal se s Hagar, která následně otěhotněla.

NESPRÁVNÁ RADA

Opakovaně se setkávám s lidmi, kteří se nechali natlačit do chování, o kterém v srdci věděli, že není správné. V touze zalíbit se lidem udělali kompromis, porušili svou osobní integritu a zpronevěřili se svým hodnotám. Následky jejich chování často bývají tragické.

Totéž se stalo Abrahamovi.

Naslouchal nesprávné radě a zasel do půdy, které se podle Boha neměl ani dotknout – zasel na špatné místo.

Poté, co Hagar otěhotněla, začala jí Sára opovrhovat – chovala se k ní tak zle, že od ní egyptská otrokyně raději uprchla do pouště. Anděl ji ale na její cestě zastavil. Přikázal jí: „Navrať se ke své paní a pokoř se pod její ruku“ (Genesis 16,9). A dodal: „Velice rozmnožím tvé potomstvo, takže pro množství nebude moci být spočítáno“ (verš 10).

Abrahamova setba žel nevedla k požehnání. Narodil se mu nemanželský syn Izmael, o kterém anděl prorokoval: „*Bude to člověk jako divoký osel, jeho ruka bude proti všem a ruka všech bude proti němu. Usídlí se naproti všem svým bratřím*“ (verš 12).

DVA SYNOVÉ

Odborníci na Bibli tvrdí, že prvopočátkem současných blízkovýchodních konfliktů bylo právě narození Izmaele, jehož potomci obydli současný arabský svět.

Věřím, že současná globální krize je přímým následkem Abrahamova hříchu. Bůh mu přesto dal druhou šanci. Pánův anděl ho ujistil: „*Poslyš, vždyť přece víš, co ti Pán zaslíbil. Budete mít vlastní dítě – tvá žena otěhotní.*“

Zdálo se být nemožné, že by se stoletý stařík a jeho devadesátiletá žena mohli stát rodiči. Přesto se jim narodil Izák. Sára s úsměvem zvolala: „*Bůh mi způsobil smích. Každý, kdo o tom uslyší, se bude smát se mnou*“ (Genesis 21,6). A dodala: „*Kdo by jen pověděl Abrahamovi, že Sára bude kojit! A přece jsem mu v jeho stáří porodila syna!*“ (verš 7)

Bůh poctil své Slovo a na scéně teď byli dva synové. Pán však Abrahama ujistil: „*V Izákovi bude povoláno tvé símě*“ (verš 12).

Jaký však osud měl potkat Izmaele? Co se mělo stát s jeho potomstvem? Pán prohlásil: „*Syna otrokyně také učiním národem, protože je tvým potomkem*“ (verš 13).

Dva synové – dva zcela odlišné národy. Každé semeno vydává úrodu podle svého druhu!

PROVÁZEK Z KARMÍNOVÝCH ŠŇŮR

Od Noema k Abrahamovi a Izákovi až dodnes platí, že když Bůh člověku něco zaslíbí, očekává od něj aktivní zapojení v jeho plánu. Jinak řečeno, na základě toho, co nám Bůh říká, musíme také *jednat*.

Jozuovi například Bůh zaslíbil, že dobude Jericho. Vyžadovalo to ovšem zapojení prostitutky jménem Rachab, která měla z okna svého domu vyvěsit provázek z karmínových šňůr jako signál pro izraelskou armádu (Jozue 2,17-18). Červená barva provázku symbolizovala její očistění – Rachab se dokonce stala součástí Kristova rodokmenu (Matouš 1,5).

SETBA PRO NINIVE

Vzpomínáte na Jonáše? V dobře známém příběhu mu Bůh řekl, aby šel do Ninive a kázal tomuto hříšnému městu. On namísto toho utekl pryč od Boha a spolkla ho obrovská ryba.

Jonáš v jejích útrobách činil pokání a Pán ho zachránil. Bůh po svém vzpurném služebníkově ale i potom žádal, aby šel do Ninive a zasel do tohoto města poselství o vysvobození.

Jonáš uposlechl a odešel kázat obyvatelům města. Plně porozuměl tomu, že pokud nezaseje, přivede ho to ke zkáze.

Do Božího srdce je vyryta skutečnost, že na tomto světě se neděje nic bez zapojení zákona setby a sklizně.

NOVÝ ŽIVOT

V Nové smlouvě čteme fenomenální příběh o tom, jak Bůh člověku umožnil nový začátek, když zasel símě do Mariina lůna, aby na svět mohl přijít Spasitel. Výsledkem je sklizeň bezpočtu duší pro Boží království.

Všechna Boží zaslíbení jsou součástí jeho zákona setby a sklizně. Bůh se zavázal, že pošle Mesiáše, který lidi zachrání z jejich hříchů – a svůj slib také dodržel. „*Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna*“ – to je jeho setba. „*Aby každý, kdo uvěří v něho, nezahynul, ale měl život věčný*“ – tak jeho setba vzklíčí!

Jestliže ani Stvořitel nemohl lidem nabídnout nový život, dokud nezasel, co nás vede k domněnce, že my zasévat nepotřebujeme?

VAŠE DRUHÁ ŠANCE

Stejně jako Abraham a Jonáš jste se i vy možná na vaší životní cestě dopustili obrovských přehmatů a chyb. Milující Bůh na vás ale čeká a chce vám dát druhou šanci. Jste ochotni vrátit se k naplňování vize, kterou vám Pán zjevil? Jestliže ano, Bůh obnoví váš zápal a zacílení – způsobí, že vaše původní setba vzklíčí a vyrostete v naplnění Božího plánu pro váš život.

Chvála Bohu – dny vašeho hladomoru jsou u konce!

DOBŘE VYZNÁNÍ VÍRY (9. ČÁST)

Kdykoli se rozhodneme na základě nadčasového principu zasévání a sklizně, zaznamenaného v Božím slově jednat, tento princip ožívá a mění se ve skutečnost.

Při čtení předchozích kapitol jste si možná nejednou řekli: „*To je dobrá myšlenka,*“ nebo „*Ano, s tím souhlasím.*“ Jak to ale prakticky ovlivní váš život zítra, příští týden nebo příští rok?

Učiňte ještě dnes smělý krok víry a rozhodněte se učinit zmíněné pravdy nedílnou součástí vašeho každodenního života. Prosím vás, abyste si následujících deset vyznání pouze nepřečetli. Promluvte je nahlas a dovolte jim stát se živou součástí vašeho života. Přivlastněte si je!

Vyznání č. 1:

Již teď mi náleží hojná setba.

Jak úžasné je zastavit se a zamyslet se nad tím, že Bůh stvořil každé ze svých dětí s jedinečným obdarováním. Většina lidí si vůbec neuvědomuje, že jsou živými *semeny*, ve kterých je obrovský potenciál. Schopnost zpívat, vyučovat nebo vést lidi nebyla dána každému. Pán do vás vložil svůj specifický dar a očekává, že o něj budete pečovat a necháte ho vyrůst.

Jak řekl apoštol Pavel: „*Máme rozdílné dary podle milosti, která nám byla dána: Má-li někdo prorockví, ať ho užívá v souhlase s vírou. Má-li službu, ať slouží. Je-li vyučující,*

at' učí. Má-li dar povzbuzování, at' povzbuzuje. Kdo rozdává, at' rozdává upřímně. Kdo stojí v čele, at' je horlivý. Kdo prokazuje milosrdenství, at' to činí radostně“ (Římanům 12,6-8).

Hlavní myšlenka je jasná.

Své obdarování nemáme schovávat. Musíme ho uvolnit, aby ovlivňovalo životy druhých lidí.

Neustále se setkávám s lidmi, kteří se snaží zviditelňovat tím, že napodobují někoho jiného – křečovitě ze sebe dělají někoho, kým ve skutečnosti vůbec nejsou. Namísto toho by se měli na chvíli zastavit a uvědomit si, že jim už *náleží* veškeré přísady potřebné k dosažení úspěchu. Získali je ve formě semínka, které má moc otevírat dveře velkých příležitostí. Jak napsal král Šalomoun: „*Dar člověku otevře dveře, povede ho před vysoko postavené*“ (Příslaví 18,16).

Není to váš dar, ale Boží dar, který vydá úrodu.

Vyznání č. 2:

Moje zítřejší zaopatření se odvíjí od toho, co mám dnes v ruce.

Jeden obchodník mi kdysi řekl: „V průměru musím se svou prezentací oslovit sedm lidí, než uzavřu jednu smlouvu.“ Uváděl do praxe princip, na jehož základě musíme dnes zasévat pro zítřejší sklizeň.

Někteří lidé sní o své budoucnosti bujaré sny – jsou to ale jen vzdušné zámky. Zcela opomíjejí skutečnost, že o tom, zda se jejich sny o budoucnosti naplní nebo ne, rozhodují jejich *současné* skutky. Drobná investice, učiněná dnes, vydá v budoucnu hojné dividendy.

Stejný zákon určuje i náš duchovní život. Někdy jsme nedočkaví a myslíme si, že když se v poledne pomodlíme, nejpozději v jednu hodinu přijmeme Boží instantní požehnání. Jestliže se nedostaví, jsme zklamaní a naštvaní.

Podívejte se ještě jednou na podobenství o rozséváči (Marek 4,6) a porozumíte tomu, že mezi setbou a sklizní musí vždy uplynout jisté mezidobí.

Důvodem, proč se mnozí dostávají do tísnivých situací – materiálně i duchovně – je, že si nechali utéct včerejší příležitosti k setbě.

Přátelé, ještě není pozdě začít zasévat. Je to jediná cesta k vaší hojné budoucnosti.

Vyznání č. 3:

Každé semeno má schopnost rozmnožit se, když ho zasejí do úrodné půdy.

Lidé se mě ptají: „Pastore, jak poznám to nejlepší místo, kam zasít?“

Existuje jen jediný způsob, jak vyhodnotit, co je vaší „dobrou půdou“. Je to místo, které vám vybere *Bůh!*

Nemůžete dělat moudrá rozhodnutí čistě na základě okolností nebo toho, jak věci vypadají navenek. Když něja-

ká organizace zdánlivě „naléhavě potřebuje peníze“ nebo někdo „vypadá chudě“, neměl by to pro vás být automatický impulz věnovat jim váš dar. Pečlivě se modlete a prosťte Pána: „Prosím, veď mě v mých rozhodnutích ohledně dávání.“

Jestliže vám Bůh dá zelenou a pocítíte v sobě pokoj, nic víc nepotřebujete. Zaséváte do dobré půdy.

Nejste v tom sami. Je to Pán, kdo prostřednictvím vaší setby působí sklizeň. To on vám řekl, abyste zaseli. Když si to uvědomíte, oprostíte se od tlaku ležícího na vašich ramenou. Když Bůh vybere půdu, do které máte zasít, postará se také o to, abyste z vaší setby sklídili úrodu.

Vyznání č. 4:

Bůh nepozná, že opravdově toužím po sklizni, dokud nezaseji.

Bohu dáváme najevo, v co ve svém životě věříme, prostřednictvím našeho zasévání. Uvedu několik příkladů:

- Bůh pozná, že chceme, aby se za nás někdo modlil, když se začneme sami modlit za ostatní.
- Pán pozná, že toužíme po přátelích, když začneme být přátelští.
- Váš nebeský Otec ví, že jste připraveni přijmout požehnání, když dáváte desátky a dary na dílo evangelia.

Naše průběžná setba má přímý dopad na náš každodenní život!

Když řídím auto v husté dopravě a všimnu si, že se z vedlejší ulice snaží vyjet za každou cenu nějaké auto, pustím ho. Proč? Víím, že jindy stejnou zdvořilost ocením zase já.

Možná Bohu věříte ohledně uzdravení. Položte si otázku: „Za kolik nemocných lidí jsem se dnes modlil?“

Na zasedáních řídicího výboru jedné křesťanské organizace jsem si povšiml jistého staršího pána, který sedával sám a s nikým se nebavil. Bylo zjevné, že je velice osamělý. Vypadal zdrceně jak po fyzické, tak duševní stránce. Bylo mi ho líto.

Jednoho odpoledne jsme po jednání nastoupili do autobusu, který nás měl odvézt na hotel. Záměrně jsem si sedl vedle něj a on se k mé radosti rozmluvil. Začal mi vyprávět svůj příběh. V minulosti býval pomazaným Božím mužem. Potom ale musel svůj milovaný sbor opustit, když se snažil následovat Pánovo vedení, protože se proti němu postavilo staršovstvo. Nedávno, už ve svých pětadesáti letech, založil nový sbor.

Ačkoliv získal příležitost nového začátku, stále se utápěl v hořkosti kvůli křivdám předchozích pěti let.

Bůh mi okamžitě položil na srdce, abych se mu v následujících dnech věnoval a zahrnoval ho láskou a povzbuzováním. Začali jsme se nadšeně bavit o budoucnosti a odpoutali se od minulosti. Začal se těšit na budoucí požehnání a vyhlížet dobré věci, které Bůh uskuteční skrze jeho novou službu.

Když jsme se rozcházel, zrcadlil se na jeho tváři zářivý úsměv, nová vize a obnovená síla.

Co způsobilo v jeho životě obrat? Někdo do jeho života zasel dobré semeno.

Tím ale celý příběh nekončí. Zanedlouho poté jsem já sám zažíval ve svém životě těžkou zkoušku a Bůh mi do cesty poslal člověka, který mi pomohl nést mé břemeno spolu se mnou. Jakoby mě Pán ujišťoval: „Zasel jsi. Teď přišel čas tvé sklizně!“

Vyznání č. 5:

Má setba neuvolní svůj potenciál, dokud ji nepustím z rukou.

Stalo se vám někdy, že jste si dali mimořádně záležet na tom, abyste se k někomu chovali hezky, ale on se k vám i přesto zachoval hrubě? Naši lidskou přirozeností je se v takové chvíli urazit a říci si: „Tohle opravdu nemám zapotřebí!“

Tím ale pohřbíme svou naši setbu!

Bůh po nás žádá, abychom zasévali s čistým srdcem – nic víc.

Když zažijete chladnou reakci, usmějte se a nepřestávejte daného člověka milovat navzdory jeho postoji.

Uvědomte si, že vaším cílem není dostat se na zeď slávy a být vyhlášen mužem či ženou roku. To, co děláte, děláte pro Pána – ne sami pro sebe. Proto musíte svou naši setbu úplně pustit z rukou – bez ohledu na okolnosti – a nechť si ji brát zpět.

Toto je nesmírně důležitá myšlenka, proto mi dovoluňte ji ještě jednou shrnout: když zasejete do životů druhých lidí, nikdy neočekávejte, že od nich také sklídíte úrodu. Oni nejsou vaším zdrojem – tím je Bůh! I kdyby na vaši štěrnost nikdy nereagovali, není to podstatné. Potenciál sklizně se uvolní, jen pokud uvolníte setbu z rukou.

Udělejte to a dovoluňte Bohu jednat!

Vyznání č. 6:

Na každou mou budoucí potřebu má Bůh připravenou setbu, kterou ji zaopatří.

Do kanceláře za mnou průběžně chodí lidé vylít srdce. Někdy si postěžují: „Pastore, ty vůbec nechápeš, čím právě procházím!“

Někdy mají pravdu, některé věci jsem na vlastní kůži skutečně nezažil. Nedokážu se plně vžít do situace:

- člověka, který si zničil život dlouhodobým užíváním drog,
- člověka, kterého finančně zneužili druzí lidé, a přišel o veškerý svůj majetek,
- manželky, kterou právě surově zbil její manžel,

- člověka, který kvůli rozvodu přišel o rodinu.

Cítím vůči nim hluboký soucit, empatii a lásku, ale mé nohy nikdy nechodily v jejich botách.

Vím však jedno: ať už má člověk jakýkoliv problém, Bůh má k dispozici setbu, která jej pomůže vyřešit.

Pro alkoholika může být takovou setbou léčebný program o dvanácti krocích. Pro osamělého, deprimovaného člověka okruh milých křesťanských přátel. Pro člověka směřujícího k osobnímu bankrotu šance začít znovu.

Pán vám dá setbu tvořivosti, vize, motivace a odhodlání. Vaším úkolem je zjistit, co přesně Bůh touží, abyste zaseti.

Nejedná se o jakýsi tajuplný, mystický proces. Jednoduše se vytrvale modlete, dokud vám Bůh nezjeví svou dokonalou vůli pro váš život. Potom ve víře vykročte!

Vyznání č. 7:

Přijímám skutečnost, že setba a sklizeň nejsou vždy pohodlné.

Zasévání a sklizeň se nezakládají na faktech, logice a rozumování. Jde o Boží věčný princip.

Pán musí někdy „natáhnout“ naše myšlení a rozšířit naši víru, aby nás vytrhl z naší komfortní zóny a naplnil své záměry.

Například není nic příjemného uslyšet, jak vám Bůh šepotá: „Zasej,“ když jste právě finančně úplně nadoraz. Nebo může být těžké modlit se za uzdravení souseda, když právě trpí vážnou nemocí člen vaší vlastní rodiny.

Během setby a sklizně se nebudete vždy cítit komfortně.

Pavel píše: „Zasazuj dobře mířené rány svému tělu a podrobuj je, abych se snad – jiným hlásaje – sám nestal tím, kdo se neosvědčil“ (1. Korintským 9,27).

Apoštol věděl, že aby naplnil Boží poslání, potřeboval k tomu sebekázeň – musel se ovládat a nebýt ovládaný tělem, ale duchem.

Setkal jsem se s lidmi, kteří odmítli poslechnout ve chvíli, kdy je Duch svatý k něčemu vedl. Namísto toho svůj potenciál vyplývali na zbytečnosti. Neuvědomili si, že jediný způsob, jak může semeno proměnit jejich okolnosti, je, že musí být zaseto.

Jiní lidé svou budoucí sklizeň svými ústy boří. Pronášejí výroky, kterými ji předem maří. Nenaučili se sebeovládání a neumí držet jazyk za zuby a být trpěliví, když se kolem nich lidé chovají hrubě a neomaleně.

Co se mě týče, mé jednání se neodvíjí od chování druhých lidí. Snažím se vždy chovat laskavě, protože laskavost je ovocem Ducha. Mé dávání není ovlivněno tím, kolik peněz mám v bance. Dávám vždy na základě instrukcí Ducha svatého.

Jistě jste už přišli na to, že to není vždy snadné.

Vyznání č. 8:

Jestliže se pevně rozhodnu být rozsévačem, Pán mi zaopatří setbu.

Někteří křesťané se mylně domnívají, že když budou zasévat, budou muset trvale přinášet oběti, dokud se nedostaví čas sklizně.

Chyba lávky! Bůh zaslíbil, že se postará o ty, kdo zaseli, i v čase zbývajícím do rozmnožení jejich setby. „*Ten, který poskytuje semeno rozsévajícímu a chléb k jídlu, opatří a rozmnoží vaši setbu a dá vyrůst plodům vaší spravedlnosti*“ (2. Korintským 9,10).

Bůh své sliby vždy plní!

Musíme si uvědomit, že satan nás nedokáže připravit o naši úrodu. Zničit si ji můžeme jedině my sami!

Vysvětlím, proč to tak je.

Když Bohu přináším své desátky, vyznávám ho Nejvyšším Bohem, vlastníkem nebe a země. Odevzdávám mu pozemskou, přirozenou oběť, ale proměňuji ji v duchovní tím, že ji nazývám Pánovým vlastnictvím – a satan nemůže krást to, co patří Bohu. Hospodin nám zaslíbil: „*Kvůli vám okřiknu žrouta a nezničí vám výnos země*“ (Malachiáš 3,11). Stane se to proto, že jste svůj dar pustili z vlastních rukou – a ďábel již nedokáže zabránit tomu, aby na vás bylo vylito Boží požehnání. Výše vaší oběti určuje výši vašeho požehnání.

Jediné, co satan může dělat, je zasévat do vašeho pole plevele. Ježíš o tom mluvil, když přirovnával nebeské království k „*člověku, který na svém poli zasel dobré semeno. Zatímco lidé spali, přišel jeho nepřítel, rozesel mezi pšenici plevel a odešel*“ (Matouš 13,24-25).

Plevel samozřejmě vyrostl spolu s pšenicí. Pánovi služebníci se přišli zeptat: „*Chceš, abychom šli a vytrhali ho?*“ (verš 28).

„*Ne,*“ odpověděl, „*abyste snad při sbírání plevelu nevytrhli z kořenů spolu s ním i pšenici. Nechte, ať obojí roste spolu až do žně*“ (Matouš 13,29-30).

Někteří členové sboru sice přinášejí své desátky a dary, ale jakmile se jim něco ve sboru nelíbí, urazí se, dají prostor svým emocím a nejraději by vše rozcupovali. Vůbec jim nedochází, že svými postoji současně vytrhávají svou potenciální sklizeň. Není to satan, kdo působí zmatky – lidé je vytvářejí sami!

Naše úroda, včetně onoho otravného plevelu, musí růst až do času sklizně.

Vyznání č. 9:

Bůh zná mé potřeby.

Musím se usmát, když si lidé postěžují: „Pastore, mám pocit, že mi Bůh chce všechno vzít!“

Kdyby to skutečně bylo Pánovým záměrem, už by to dávno udělal!

Přátelé, Bůh zná zcela přesně vaše potřeby a ví, jak a kdy je naplnit. Ví, kdy potřebujete jeho pomoc. Není jeho vůlí, abyste při naplňování jeho zaslíbení trpěli.

Vzpomínáte na Joba? Nebyl to Pán, kdo vyvolal jeho problémy. Bůh chtěl jen prozkoušet Jobovu víru a *dovolil* satanovi, aby ho pokoušel. Pán není despotický Otec, který hledá každou příležitost, jak potrestat své děti. Chce nás naopak posilovat.

Bůh po nás nežadá, abychom si zasévání jen tak vyzkoušeli. Očekává, že to bude náš trvalý životní styl, kdy budeme aplikovat jeho zákony setby a sklizně, dávání a přijímání.

V průběhu celého procesu setby a žně nás Bůh, jako každý dobrý Otec, pečlivě střeží.

Vyznání č. 10:

Moje setba naplní potřebu někoho jiného. Zasévám ale i pro svou sklizeň.

Nemůžeme utéct před Božím principem: „*Dávejte, a bude vám dáno*“ (Lukáš 6,38).

V okamžiku, kdy zasejete, abyste naplnili něčí potřebu, uvádíte do chodu úžasný proces. Nejenže požehnáte život příjemce vašeho daru, ale těžíte z toho i vy. Funguje to jako bumerang! Ježíš vám říká: „*Neboť jakou měrou měříte, takovou vám bude naměřeno*“ (závěr verše 38).

Možná je na čase položit si otázku: „Jak velkou sklizeň vyhlížím? Vejde se do malé přepravky? Nebo jsem připravený sklidit *přetékající* odměnu?“

Musíte si také určit hloubku své vydanosti věci. Jakou cenu jste ochotní zaplatit za to, abyste viděli Pána jednat ve vašich financích, vztazích nebo ve vašem duchovním růstu?

Pamatujte, že „*kdo skoupě rozsévá, bude také skoupě sklízet; a kdo štědře rozsévá, bude také štědře sklízet*“ (2. Korintským 9,6).

Vyznejte to a začněte zasévat!

RICK THOMAS je hlavním pastorem sboru Abundant Life Christian Centre (Křesťanské centrum hojného života) v Margate na Floridě. Je mezinárodně uznávaným pastorem, učitelem a konferenčním řečníkem.

Článek je výtažkem z knihy Ricka Thomase *Význačné semeno – věčná sklizeň* (© 2005). Použito se svolením autora. Všechna práva vyhrazena.

ŽIVOT V KRÁLOVSTVÍ

PROKLAMACE | 14.část

H. Maurice Lednický

Spasení je „**vzácný dar**“, který přijímáme zdarma a jímž byla zaplacená krutá pokuta za náš hřích. Ježíšova jedinečná smířčí oběť nás obnovuje a dává nám skrze našeho Pána právo opět vstoupit do společenství s nebeským Otcem. Přijatý dar milosti bychom však neměli vnímat jako něco, co nám bylo dáno jen k našemu osobnímu užítku. „Dobrou zprávu“ musíme sdílet se všemi lidmi, se kterými přicházíme do styku. Písmo nás jasně vybízí k tomu, abychom vyhledávali evangelium „*až po nejzazší konec země*“. Když náš Pán vysílal své nejbližší následovníky kázat, řekl jim: „*Zdarma jste přijali, zdarma dejte*“ (viz Matouš 10,1-8). Jakou ctí pro nás je, že jsme byli nazváni velvyslanci Ježíše Krista. Větší výsada neexistuje! Přijměte tuto mocnou biblickou pravdu do svého života a vykročte směle a s vírou, že se smíte výrazným způsobem podílet na závěrečné velké sklizni posledních dní.

Proklamace Božích „velvyslanců“

Velvyslanci, kteří zastupují určitý národ či království v jiném národě, se těší nesmírně strategickému a výsadnímu postavení. Je jim svěřena plná autorita národa, který je vyslal – reprezentují v dané zemi oficiální stanoviska své domoviny. K úkolům velvyslance patří udržovat nepřetržitou výměnu informací mezi oběma národy. Člověk, který zastává roli velvyslance, musí být plně obeznámený se všemi aspekty svého poslání. Někteří velvyslanci slouží na relativně poklidných místech, jiní jsou často vystavováni napětí a bouřlivým událostem.

Podívejme se nyní na analogickou duchovní skutečnost popsanou Pavlovými slovy. „*Bůh nám dal službu **smíření**. Neboť Bůh byl v Kristu, když **smiřoval** svět se sebou a nepočítal lidem jejich provinění, a uložil v nás to slovo **smíření**. Jsme tedy Kristovi vyslanci a Bůh jako by vás skrze nás vyzýval. Na místě Kristově prosíme: Smiřte se s Bohem*“ (2. Korintským 5,18-20 – důrazy vlastní). Zde je na místě

krátce se pozastavit u slova *smíření*, které v originálním jazyce doslova znamená *výměna*. Porozumíme-li tomuto slovu, pochopíme důležitost naší role jako *velvyslanců* duchovního království. Smíření člověka s Bohem proběhlo z iniciativy Boha, který chtěl, aby člověk mohl skrze Krista Ježíše vyměnit svou hříšnou minulost za Boží milosrdenství a milost. „*Jestliže jsme jako nepřátelé byli **usmířeni** s Bohem smrtí jeho Syna, tím spíše jako **usmíření** budeme zachráněni jeho životem. A nejen to, chlubíme se také Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, skrze něhož jsme nyní přijali **usmíření***“ (Římanům 5,10-11 – důraz vlastní).

Skutečnost, že Bůh odvrátil svůj hněv od svých „*nepřátel*“, nijak nenarušuje celistvost jeho charakteru jako svatého Boha, jenž vždy jedná spravedlivě a s láskou. Když se Bůh z vlastní iniciativy rozhodl vyměnit lidské nepřátelství za své milosrdenství a milost, byl to nejvyšší výraz jeho neměnné přirozenosti. Písmo se ani jednou nezmiňuje o tom, že by se Bůh usmiřoval s člověkem. To my jsme si znepřátelili Boha – on nás vždy miloval a na jeho

straně žádná nevraživost vůči nám není. Člověk se potřebuje usmířit s Bohem, ne Bůh s ním. Nemáme nic, co bychom položili na stůl na svou obhajobu a dokázali tím svou nevinu. Proto musel přijít Kristus a stát se „smírčí obětí“, která nás udobří s Bohem a přikryje naše hříchy (viz Římanům 3,25; 1. Janův 2,2; 4,10). Učinil to, když si svou smrtí na kříži odpykal naši vinu a snášel trest, určený nám. Byli jsme povoláni k tomu, abychom vyhlášovali toto významné poselství o tom, že všichni lidé teď mohou obnovit svůj vztah s Bohem Stvořitelem.

K vyhlásování slavného poselství evangelia nás zavazuje Velké poslání. „Jděte do celého světa a vyhlašujte evangelium všemu stvoření“ (Marek 16,15). „Jděte tedy a **čiňte učedníky ze všech národů. Učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal**“ (Matouš 28,19-20; důrazy vlastní). Efektivní evangelizaci tvoří dvě stejně důležité části: (1.) činění učedníků – vedení lidí ke spasení skrze víru v Krista a (2.) vyučování a výchova k učednictví – vedení obrácených lidí k růstu a zralému vztahu s Kristem a jeho církví. V současnosti se pro učednické vyučování často používají výrazy „mentoring“ a „koučink“. Lukáš začíná knihu Skutků popisem posledních dní vzkříšeného Krista na zemi, čímž navazuje na závěr svého evangelia. Když se Ježíše učedníci ptali, kdy obnoví pro Izrael pozemské království, odpověděl jim: „Nepřísluší vám poznat časy a doby, které Otec uložil ve své vlastní pravomoci, ale přijmete moc Ducha svatého, který na vás přijde, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až po nejzazší konec země“ (Skutky 1,7-8). Tato věta se stala osnovou historického záznamu novozákonní církve knihy Skutků. Dokazuje, že Kristovi učedníci jeho přikázání poslechli.

JERUZALÉM

SKUTKY 1-7

JUDSKO A SAMARĚ

SKUTKY 8-12

CELÝ SVĚT

SKUTKY 13-28

Udělám krátkou odbočku. Připadá mi zajímavé, že Skutky zaznamenávají především Petrovu a Pavlovu službu. V knize je zmínka i o dalších významných služebnících, například Štěpánovi s Filipem (kteří oba byli diákonové) a Barnabášovi. Petr byl první, kdo šel kázat pohanům do domu římského vojáka Kornélia (Skutky 10), ale obrácený židovský učenec Saul (později zvaný Pavel) na pohany zaměřil celou svou službu a nesl evangelium „po nejzazší konec země“ během svých třech dlouhých misijních cest. Petr napsal dvě novozákonní epištoly. Pavel napsal čtrnáct novosmluvních dopisů a epištol (započítáme-li i list Židům). Jan, apoštol a bratr Jakubův, napsal pět novozákonních knih (Janovo evangelium, 1., 2. a 3. list Janův a Zjevení). Jakub a Juda, Ježíšovi nevlastní bratři, napsali po jedné knize. Zbývají ještě samozřejmě autoři evangelií Matouš a Marek, kteří napsali také po jedné knize a Lukáš (jediný pohanský pisatel Bible), který napsal Lukášovo evangelium a Skutky.

SKUTKY 2 – novozákonní církev začíná se sto dvaceti věřícími, kteří jsou v den Letnic v Jeruzalémě naplněni Duchem svatým.

SKUTKY 28 – závěr knihy ukazuje rychle se rozpínající, rostoucí církev, která se z Jeruzaléma rozšířila do výrazné části Římské říše.

Apoštolové i ostatní Kristovi následovníci – včetně těch, kdo uvěřili v Krista skrze kázání evangelia o Letnicích a v následných dnech – přijali pomazání Ducha svatého, které je zmocnilo ke kázání evangelia. Společně otřáslí zavedenými náboženskými i pohanskými kulturami, kterým vyhlásili, že Ježíš ŽIJE.

Kristovi velvyslanci začali všude vyhlášovat („svědčit“), že Kristus byl krutou římskou popravou ukřižován, ale vstal z mrtvých. Duch svatý zjevil mnoha lidem v Jeruzalémě věrohodnost jejich zvěsti, která je nadpřirozeným naplněním biblických proroctví. V den Letnic přijaly tři tisíce lidí – obyvatel celého tehdy známého světa – Krista za svého Spasitele a Pána (viz Skutky 2,41). Krátce poté vzrostl počet mužů (bez započítání žen a dětí), kteří se připojili k duchovnímu království, na pět tisíc (viz Skutky 4,4). Kromě vyhlásování živého Krista se dělo mnoho zázračných uzdravení a osvobození. Přesně se tím naplnila Ježíšova slova: „Tato znamení budou doprovázet ty, kteří uvěří: V mém jménu budou vyhánět demony, budou mluvit novými jazyky, budou brát hady do rukou a vypijí-li něco smrtelného, nijak jim to neublíží. Na nemocné budou vzkládat ruce a budou se mít dobře“ (Marek 16,17-18). Nemáme schválně pít jed ani brát do rukou nebezpečné hady, abychom tím zjevíli Boží moc. Bůh nám zaslubuje svou ochranu pro případ, že to uděláme nevědomky anebo nám někdo prostřednictvím těchto věcí bude chtít ublížit (Skutky 28,3-6). Nadpřirozené projevy Boží moci nazývá Písmo „znameními, divy a zázraky“ (Skutky 2,22).

Znamení náznaky či symboly cílí na **porozumění**

Divy podivné, nezvyklé jevy cílí na **představivost**

Zázraky projevy nadpřirozené moci poukazují na **nadpřirozený zdroj**

Vypršela již platnost velkého pověření nést evangelium všem národům a skupinám obyvatel světa? Jistě, že ne! V době populační exploze současné generace zná Krista jako svého osobního Pána a Spasitele více lidí, než kdykoliv předtím (díky Pánu za jeho věrnost svému Slovu). Zároveň však dnes žije více lidí, kteří NEPŘIJALI spasení než kdy dříve v dějinách lidstva. Velké poslání nebude završeno, dokud každému člověku na této zemi nebude jasně a jednoznačně zvěstována dobrá zpráva. Takový je tlukot Božího srdce. Bůh nechce, „aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání“ (2. Petrův 3,9).

Samozřejmě, že každý člověk má stále svobodnou vůli a možnost volby. Bůh nepřekročí tuto výsadu, která byla člověku dána od stvoření. Přesto však platí, že „tak Bůh miluje svět, že dal svého jediného Syna, aby **KDOKOLIV** v něho uvěřil, nezahynul, ale měl život věčný. Vždyť Bůh neposlal

svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby byl svět **SKRZE NĚJ ZACHRÁNĚN**“ (Jan 3,16-17; důraz vlastní). Neexistují žádná omezení ohledně toho, kdo může být spasen. Každý je vítán, aby se smířil s Bohem skrze Krista – a nám bylo svěřeno „slovo smíření“, určené všem lidem (2. Korintským 5,19).

Existují však časová omezení pro zvěstování poselství. Život je velice nejistý a vrtkavý. Jakub nám připomíná: „Co je váš život? Vždyt jste pára, která se na chvílku ukazuje a potom mizí“ (Jakub 4,14). Každý den umírají staří i mladí. Ti už nedostanou další šanci činit pokání. „A jako je lidem uloženo jednou zemřít a potom bude soud“ (Židům 9,27). Vyměřený čas, během něhož se člověk musí rozhodnout, smrtí končí. Po smrti již člověk nedostane další příležitosti přijmout Krista (Lukáš 16,19-31). Minimálně z toho důvodu je nezbytné, abychom „zasévali semeno“ evangelia co nejrychleji. Ježíš nás naléhavě vybídl, abychom pilně pracovali, protože „přichází noc, kdy nikdo nebude moci pracovat“ (Jan 9,4). Když chtěl Ježíš zkorigovat myšlení Židů, kteří se domnívali, že jim co nejdříve obnoví království, vyprávěl jim podobenství o zámožném muži, který investoval prostředky do svých služebníků a řekl jim: „Hospodařte s nimi, dokud nepřijdu“ (Lukáš 19,11-27). Pavel při pohledu na hříšnost lidí prvního století naléhal na efezské křesťany, aby „vykupovali čas, protože dny jsou zlé“ (Efezským 5,16).

Povšimněme si hrozné rakoviny hříchu a zvrácenosti, která dnes prostupuje každou část Země. Člověk se vývojem nedokáže posunout na vyšší etickou úroveň. Lidská přirozenost je porušena. Z podstaty nejsme dobří. Pavel nám ve svém apologetickém výkladu spasení z Boží milosti nemaže med kolem pusy. „Kdysi jste žili v hříchu, stejně jako zbytek světa, poslušní ďáblu... My všichni jsme tak žili. Následovali jsme **žádostivé touhy a sklony naší hříšné přirozenosti**, a tak jsme byli svou **přirozeností** děti hněvu tak jako ostatní“ (Efezským 2,2-3 – KJV; důraz vlastní). Pravdou je, že co jedna generace činí střídmě, druhá přežene do extrému. Na řádcích biblické historie máme zaznamenanou vraždu Ábela, jehož zabil jeho bratr Kain (viz Genesis 4,8). Tento hřích se předával z generace na generaci a postupně se rozrostl do nezměrných rozměrů a bezostyšného nepřátelství lidstva vůči milujícímu Bohu.

Jen se pozastavme nad příšernou epidemií potratů, jimž ročně padnou za oběť životy miliónů bezbranných

miminek. O homosexualitě a sexuálních úchylnkách všeho druhu se dnes hlasitě hovoří jako o něčem přijatelném – někdy lidé dokonce prohlásí, že „Bůh je takové stvořil.“ Pavel však ve svém Bohem inspirovaném dopisu křesťanům v Římě podobné úvahy rázně vyvrací a konstatuje, že „je Bůh vydal jejich neosvědčené myslí, aby dělali, co se nesluší“ (Římanům 1,24-28). Biblický překlad „King James Version“ říká, že je Bůh „zanechal v rukou jejich zatracené myslí...“ (Římanům 1,28). Další překlad říká, že je Bůh „propustil, ať si dělají, co chtějí“ – doslova od nich dal pryč své ruce. V našich srdcích by to však nemělo vyvolávat lhostejnost, ale probouzet pocit naléhavosti. Nevěřící lidé na nás křesťany trvale útočí jako na netolerantní, nesnášenlivé zbedněnce. Takoví být nemáme. Nesmíme nikoho odepisovat a chybně se domnívat, že Bůh ve své svatosti a čistotě na věky zatratil každého, kdo se chová hříšně. Na druhou stranu však nesmíme znečitlivět vůči závadu zla, který atakuje naše duchovní smysly. Z Kristova kříže stále vyvěrá očistná fontána nabízející záchranu každému člověku nalézajícímu se ve stoce hříchu. Lidé, kteří si sáhli na samé dno zoufalství, naléhavě potřebují uslyšet láskyplné poselství naděje.

V neposlední řadě potřebujeme vnímat naléhavost doby v níž žijeme. Naplňuje se jedno proroctví za druhým a čas milosti – čas církve – se blíží ke konci. Já chodím do církve od doby, kdy jsem byl ještě miminko. Společenství věřících je tedy centrem mého života už přes sedmdesát let. Všechno v mém životě se vždy odvíjelo okolo Pánova díla. Zmiňuji se o tom proto, že si už od raného mládí vybavuji jedno kázání za druhým na téma „Pán přichází“. Tehdy jsem zas a znovu činil pokání. V kázáních tehdy byla zmiňována některá znamení Pánova příchodu. Tehdy jsem si jen stěží dokázal představit, že by se v dohledné době mohla naplnit – znamení šelmy potřebné k tomu, aby kdokoliv mohl nakupovat nebo prodávat; skutečnost, že celý svět uvidí naráz dva mrtvé proroky a podobně. V dnešní době pokročilých moderních technologií nám tyto věci nepřípadají nijak zvláštní a rozhodně ne nemožné.

Bůh ve své závěrečné „dizertační práci“ na téma posledních časů položil důraz na to, abychom na jeho příchod byli neustále „připraveni“. Jak si ukážeme později, věřím, že Boží slovo vyučuje o **vytržení církve před Velkým soužením**. Velká část Ježíšova učení byla určena židovské populaci – vzpomeňme, že Židé vyhlíželi obnovu pozemského království. Záznamy v Matouši (24. a 25. kapitola) a Lukáši (21. kapitola) popisují události, vztahující se k **druhému Kristovu příchodu**. Jsou to dvě samostatné, od sebe oddělené, události, z nichž každá má své vlastní charakteristiky (toto téma podrobně rozebereme později). Jestliže se pečlivě zaposloucháme, uslyšíme nejen tikot hodin odpočítávajících čas jednotlivcům, ale i světu, jak ho dnes známe. Není biblické – a nedělá to radost Bohu, který touží po spasení všech lidí – zavírat se do bezpečných úkrytů a utíkat před duchovními střety v očekávání, že si nás Pán brzy vezme k sobě domů. Ano, máme se „**napřímít a zvednout hlavy**“ (Lukáš 21,28) v očekávání našeho úplného vykoupění. Neotřesitelná naděje naší věčné spásy nás ale vyzbrojuje k tomu, abychom „**vyběhli proti Pelišťejci**“ (1. Samuelova 17,48), namísto toho, abychom se před ním ve strachu schovávali. Když vycházíme ve jméno Pána Ježíše se smělostí a mocí Ducha svatého, beze strachu z toho, jaké to pro nás může mít osobní následky, evangelium bude vyhlášeno ze střech. Ježíš je vítěz.

Životní lekce:

Být ustanoven (zvolen, vybrán) za osobního **velvyslance** Krále králů je nejvyšší pocta dostupná lidem. Díky osobní zkušenosti víme, že poselství Krále je pravdivé – naše vlastní zkušenost je důkazem jeho pravdivosti. Tváří v tvář složitosti, překážkám i naléhavosti tohoto úkolu, na který z vlastních sil nestačíme, potřebujeme spoléhat na pomoc Ducha svatého a jeho pomazání, moudrost a vedení, zatímco vstupujeme na nepřátelskou půdu království temnoty. Ostatní nepřesvědčíme intelektuální diskusí a obratnými řečnickými schopnostmi. Duch svatý musí lidem zjevit Ježíše Krista, Božího syna a Spasitele všech lidí. Ježíš bude podle svého zaslíbení i nadále „budovat svou církev“.

Jak úžasné zakončení naší diskuse – Ježíš buduje SVOU církev – právě TĚD. Bez ohledu na kulturní zábrany a různé překážky bude JEHO církev po celém světě dále postupovat a růst na každém místě, kde žijeme. I když satan zapojí všechny své podvody a klamy, nikdy nedokáže porazit a zastavit to, co Pán činí u samotných bran pekel. Otevírá se před námi nádherné vítězství! Buďte povzbuzeni. Každé dál Boží slovo. Nadále milujte lidi. Prokazujte Kristova Ducha doma v rodině, v církvi a po celém vašem městě. Naše příští téma zní DOBROVOLNÍCI, NIKOLIV OTROCI! Otec nás nenutí do toho, abychom mu sloužili, ale dovoluje nám užívat si společenství jeho přítomnosti a lásky. Milujeme ho, protože on jako první miloval nás!

Brzy na viděnou!

H. Maurice Lednicky

Dr. H. MAURICE LEDNICKY je již padesát let ordinovaným služebníkem americké církve Assemblies of God. Je spisovatelem, evangelistou, pastorem, misionářem a bývalým prezidentem Centrální biblické vysoké školy ve Springfieldu, Missouri.

Článek je citací z knihy **KINGDOM LIVING (Život v království)** © 2013 Maurice Lednicky. Použito se svolením autora. Všechna práva vyhrazena.

MENŠÍ SBORY: péče o jejich zdraví a růst

Léto 2018 | Pátý ročník

Koordinátor české verze:
Bc. Radek Smetana, M.A.
Překlad:
Ing. Stanislav Hart
Jazykové korektury:
Věra Dvořáková, Radek Smetana, Marie Ribářská
Grafické zpracování:
Dita Targoszová

*Podněty a připomínky k časopisu
je možné zasílat na mpli@post.cz.*

Vydává:
Apoštolská církev
Pod Červenkami 504
735 43 Albrechtice
tel: +420 321 720 457
email: ustredi.kolin@apostolskacirkev.cz
website: www.apostolskacirkev.cz

Vybrané články a některá grafická díla jsou přejaty z časopisu Enrichment Journal – © General Council of the Assemblies of God, USA. Použito se svolením. Všechna práva vyhrazena. © Life Publishers International

Poznámka: Biblické verše jsou citovány z Českého studijního překladu, není-li uvedeno jinak.